

НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА
ПОЕЗИЯ
2013

АЛМАНАХ

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО
медия партньор

Алманах „Нова българска литература Поезия‘2013“
Copyright © 2013 Фондация „Буквите“
© Издател Фондация “Буквите”

ISBN 978-619-154-071-6

НА СОФИЯ - С ЛЮБОВ

Хилядолетна и безбожно млада
ти носиш мъдро име на светица.
И, вместо да старееш, се прераждаш,
като неземна, приказна девица.

Теб Витоша в полите си те крие.
Прегръдката ти спира ветровете.
От извори вода възшебна пиеш.
Растеш и хубавееш, като цвете.

Обичам те! Обичам те до болка,
теб, столице на детството ми босо.
Повярвай ми, сама не знаеш колко
надежда, вяра и любов ми носиш.

Заспивам с теб и с теб се будя сутрин.
С камбаните на „Александър Невски”.
Кубета светят в слънчевото утро.
Небесна синева... Очи на Левски.

Светицата, с корона на богиня,
ръка протяга. Благославя сякаш.
Любима моя Софийо! Светиньо!
Не остарявай! Вечността те чака.

МЯСТО ПОД СЛЪНЦЕТО

на Б. Арнаудов

От рождение водим
борба за живот
и под слънцето
търсим си място.
Всеки бърза напред,
тегли своя хомот.
И преследваме
звездния блясък.

Многолика.
Жестока.
И без правила,
както всяка война е и тая.
А залозите в нея –
души и тела
сме направили,
без да се каем.

Но в гонитбата сляпа
на своя стремеж,
щом го стигнем,
се чувстваме жалки.
Гледаш – място под слънцето
колкото щеш,
но на сянка...
Местата са малко.

БЕЗСИЛИЕ

Течните кристали от очите
капят по пресъхналите устни.
И солта, родена от сълзите
смесена с кръвта, я прави вкусна.

Няма болка. Всичко в теб е... Нищо.
Пълен си със празнота и ехо.
Паднала камбана в пепелище.
Умаляла, непотребна дреха.

Свил си се във себе си на осем.
Като куче. Гладно и бездомно.
Но си горд. Не си роден за просяк.
Ни за роб на времето преломно.

Страшно е. Без сили отмаляваш.
Остарял и уморен е конят.
Кучето във теб е подивяло –
в бесен кръг опашката си гони.

Мъчи се да върже двата края.
Двамата умората ви мори.
Но стръвта да търсите колая,
ви поддържа живи – априори.

Най горчат сълзите от отмала.
Кой е казал, че мъже не плачат...
Мъжката природа е спирала
през скръбта...
каквото и да значи.

ПОНЯКОГА

на Т. К.

Понякога
върз нас върхлитат дни,
със стойност
равносилна на години.
Но те са изпитанието ни...
Би трябвало
да ни направят силни.

Би трябвало?
Би трябвало, ако
след всяко зло
не следва вече друго.
А ти си потърпевшият. И то,
без никаква вина,
или... заслуга.

Но няма как.
Животът е... Живот.
Такъв,
какъвто трябва да се случи.
Двубоят с него
е по същество
урокът, който трябва да научим.

Разбира се,
че губим тоя бой,
но загубата обяснява всичко.
Накрая знаем
как, защо и кой
оформя от геном
човек и личност.

ПРИЗНАНИЕ НА АЛЕПУ

Аз още търся любовта си в теб
из заливите в звездните лагуни.
Но днес е друго моето море
и вече други устни ме целуват.

Не се побираш в спомен или в сън.
Море ли си. Стихия. Или вечност.
Прибоят ти, като камбанен звън,
ме мами с глас отчайващо далечен.

Не вярвайте в красивите лъжи -
любов с любов едва ли се повтаря.
Търсете я! Търсете я, дори
когато тя самата ви изгаря.

На всеки наш сърдечен кръстопът
душата ни присяда – обич проси.
От празнота сърцата ни кървят
и не сърца, а живи рани носим.

За Алепу аз още съм момче,
което тук душата си лекува.
Във себе си, то още вярва, че
щом може да обича –
съществува.

НЕБЕСЕН ОЛТАР

На Андрей Вознесенски

Води ме, поете, в небесните пътища звездни.
В духа ти горящ, в стихове звънки, злокобни.
На живота суров да счупя оковите ледни.
На хорската злъч – думи, обиди отровни.

Води ме в свят на духовност, простори и шир.
Дето песни се носят за мир пред небесен олтар.
Дето препуска Пегас сред духовен шпалир
и музите сипят амброзия, слънчев нектар.

В този свят да напиша безкрайна поема
за духовната вис, за любви, горящи в сърцето.
Твоят дух и талант от теб да приема.
Книжовната нива. На поета велик битието.

Ти седиш пред оня далечен, небесен олтар.
Далеч от земния свят, дал ти слава, любов, суета.
Твойте песни разпалват в поета духовен пожар
и му връщат вяра в човека и свята мечта.

Закрилай ни в утро дъждовно, отлитнал поете!
Дай ни зов и крило и небесната жар!
Нищо че животът ми днес е жал и несрета.
Теб чета ли, възниква духовен пожар.

ЗАЛЯЗВАЩИ КОМЕТИ

Дали сме две залязващи комети
в орбитата крайна, отлетяла?
А бяхме жар. Изригващи планети
в любов безумна, свята, закопняла.

Дали летим към вечната вселена
на прага на почукалата старост?
До Божия престол да бъдем възкачени –
на всеки смъртен последната е радост.

Но още не! Не можем да се спрем
пред страстите на вихрената младост.
Плодна нива трябва да орем –
в тъга, в любов. И в дните на нерадост.

Че жално е. Но само миг сме живи
в пространството на вечната вселена.
Да бъдем луди, палави и диви –
със светла радост, ярка, вдъхновена.

Ще дойде мрак. Ще гаснат сетивата
със болката на чувството изчезващо.
Над нас ще расне шеметно тревата
във времето на странност неизвестна.

В ЗАЛЕЗА НА ЛЮБОВТА

Самотата гасне няма в тишината.
Нагарчащ спомен догоряваше с деня.
Хармонията нежна ме погали с белотата
на тъжна вишна, разцъфнала сама.

Догаряше, гореше с нежен пламък.
В сумрака след залеза прииждаше нощта.
Средновековен рицар ли си в древен замък
или мъж, изпълнен на времето с духа?

Какъвто и да си, във тъжния ми ден
добре дошъл – изстрадал, във величие, готов.
От късната позлата дали си заплепен?
Във залеза достойни ли сме за любов?

Дори във залез кървав, огнено въздушен,
дори и гаснещи, във немощ, с порив плах,
дори в живота беден, простодушен,
във залеза на любовта ела без страх!

МЪЖЕТЕ И ТИ

Не може никой с теб да се сравни.
Мъже – колеги, любезни, елегантни.
Когато приливът вселенски в теб кълни
и кървав залез носи страсти доминантни.

На път ли бях? Към тебе ли летях?
Не вкусвахме ли огнената лава?
Далеч, сама, чрез нишките ни оцелях.
Никой не изтръгна спомена – жарава.

А беше нощ. С дъха на топлина.
И чакаща постеля ни зовеше.
Набъбваше страстта от тъмна дълбина.
Копнежът с порив на Пегас летеше.

Кой би отнел ми утрото след теб?
И погледът, пречистен за цветята?
Дългогривести коне в мечтана степ,
запрепускали в галоп сред равнината.

Кой би отнел ми живота изживян?
И приливите на родените флуиди?
То бе любов... Като разтворена на длан.
За стиховете кой ще ми завиди?

Летяха те сред нощните звезди.
Когато в пурпур се заливаше земята.
В бездънна нощ, във юлските зари,
във майски цвят, буяха със тревата.

Не може никой с теб да се сравни.
Приятели, колеги са мъже любезни.
Когато приливът вселенски закълни,
не ще ни спрат ни пропасти, ни бездни.

ОКРИЛЕНА

Аморе мио, пак съм тук, при грифона
и кафето си пия, възхитена от теб.
И пак те възкачвам божествен на трона.
Дионис, Амур, Аполон, вечно живият Феб.

Нежен досег и пак съм щастлива.
И тръпне душата в омая небесна.
И онази спокойна вълна прелива, прелива.
А беше съдбата ми тъжна, сурово нелесна.

Но теб видяла, любими, насъщни,
летя с крилете могъщи в небесната степ.
Твоята нежност долавям. Така е присъщо
да вливаш в мен сила в живота нелеп.

Нежна ласка... Летя окрилена...
И пориви имам – долетели мечти.
Аморе мио, така бях сломена.
И не идвах при теб. А така ме боли

за отлетелите дни безвъзвратни, насъщни.
За изтекъл напразно безценен живот.
А бяхме богати, с любов вездесъщи.
Крилати души не знаеха бряг и хомот.

Но днес ме докосна и пак съм крилата.
Ти отрици мечтите, задвижи ме в ход.
Аморе мио, така съм богата
от допира твой – мой насъщен живот.

КОПНЕЖ ПО ВСЕМИРНАТА ХАРМОНИЯ

В памет на чешкия поет Антонин Сова!

В тялото си всеки носи дух,
копнеж наречен.
Един копнее сякаш проси,
но поетът е с копнеж предречен.
Поетът вечно търси –
ту лети, ту спира...,
но покоят който търси
все не го намира.
Неговият дух е вулкан същински,
демон, океан безкраен...
Той е ту с облика момински –
нежен, мил, ухаен,
ту е силен, властен, титаничен,
ту е кротък, тих, омаен...
За всемира безграничен
копнеж е моят стих незнаен...

ХОРИЗОНТЪТ

Когато за първи път
видях хоризонта,
той бе права черта –
а аз бях дете.

Когато осъзнах
хоризонта, той бе
вълниста крива,
а аз вече не бях дете.

Когато проумях
хоризонта, той бе
низ от върхове и черти –
а аз бях зряла жена.

Когато се уплаших
от хоризонта,
той отдавна
е бил илюзия...

КАТО АЛИСА

В грижи и труд животът
така ме улиса,
че не се чудете, хора,
защо днес съм като Алиса.
Сякаш живея в свят виртуален,
но всъщност не съм напускала
нито за миг живота реален.
Здраво съм стъпила на земята,
но от страх до болка са ми
изострени сетивата...
Непрестанно се питам
от що се страхувам.
Уж не желая на страховете си
до безкрай да робувам...
Осъзнавам, че животът е
миг измама, че днес съм тук, с вас,
а после ни чака бездната няма...
Само веднъж човек на земята се ражда,
а после що става – дали, щом умре,
той се преражда?!... – не зная,
но съм убедена, че всеки живот,
стъпка по стъпка, изгражда безкрая...

СЛЪНЦЕТО И МАЛКИЯТ ПРИНЦ

То, слънцето, неуморно
целия свят обикаля.
От сутрин до време морно
златният му диск се търкаля,
от високо нас, хората,
то наблюдава
и живот
към годините ни додава.
То вижда как се храним,
как пеем,
как тъжим,
как се радваме и се смеем,
как се потим,
колко радост и колко печал
в сърцето си побираме...
въобще всичко –
как живеем и как умираме.
То знае защо се раждаме,
защо живеем и кой ни прибира.
Да, Слънцето е всесилно,
То движи Всемира...
Не си ли самотно
Ти, наше слънце?
Не! – защото имам Теб,
мой малки принце!

РАЗМИСЛИ В НОЩТА

Под звездния купол седя,
и умувам, и се вълнувам,
по моему
с тъмнината общувам....
“...и все пак тя се върти...” –
е казал не поетът,
а Джордано Бруно –
човекът,
на кладата за своята истина
изгорял.
Всемира той докоснал
и човека
от заблуда тежка отървал...
Хоризонтът
е за погледа край,
като звездите на небето
комай,
но всеки знае,
че това е илюзия,
а за мен,
това е алузия...
Всяко начало
има своя край! –
и това всеки го знае,
но аз се чудя и мая
къде и кое ли е началото
на безкрая...

АДЪТ НА ЛЯТОТО

Пожълтели листа, похабени цветя...
Не сезонно, а болни от суша.
Не разстила килим от бои есента.
Още лято е - късно, задушно.

Даже птиците жадни не пеят навън.
Умърлушени в локвите лягат.
Няма нощи прохладни, ободрителен сън,
няма даже прегръдки на прага.

Уморено е всичко от този застой.
А в гърдите е тежко. И пусто.
Постоянни прогнози за безмилостен зной
и безводни, напукани устни...

Път към ада... Но Господ се смили изведнъж
и небето свирепо настръхна.
И пороен се люшна най-прохладният дъжд.

Съживена, земята въздъхна.

КАКВО Е ЛЯТОТО

Лятото е зрелост осъзната,
търсеща и даваща споделяне...
Лятото е ритъм на телата,
потопени в чакано безвремие...

Лятото е шапката ми сламена.
Лято е моряшката ти риза.
Лятото е житото запалено.
Лято е целувката на бриза.

Лятото сме ти и аз на кея,
миг преди фатално да се влюбим...
Лятото е порив да живеем,
даже и когато се изгубим...

Лятото си тръгва днес на пръсти
и се стапя със усмивка синя.
Златен прах след стъпките си ръси -
следопис за идната година.

ДЕЦАТА

Момичетата плачат в някой ъгъл.
Момчетата не плачат. А се бият.
Така било е и докрай ще бъде,
че речено е - чувствата се крият.

Какви ти чувства в този свят коварен,
когато всеки гледа да е пръв.
Пред силните вратите се отварят,
а слабите изхвърлят ги за стръв.

Смелчаците напредват главоломно.
Отърсват се от бащиния бряг -
захвърлен в ъгъла ненужен спомен...
И пак се втурват в лудия си бяг.

Препускат и нехаят, че на прага
очакват ги разплакани очи.
Че камък в майчини гърди засяда,
но тя покашля - да не ѝ личи.

Че таткото на нивата се губи
и тайно търси в мрака своя син.
Едно момиче с облака се люби
и къта снимки в скърцащия скрин.

Очакват го със неподкупна обич.
Готови са света да преобърнат!

Изплаква портата в потайни доби...
Момчето от Америка се върна!

НЕСЛУЧАЙНА СЛУЧАЙНОСТ

Единствена остана случайната им среща,
но като трънче остро в сърцата се заби.
Говореха нехайно, поспориха за нещо.
Докоснаха се плахо две сбъркани съдби.

Докоснаха се кратко, разминаха се дълго,
Той тръгна упорито в посоката си стара,
а тя се сви отново в самотния си тъгъл...
Премигна и угасна след нея светофарът.

А всъщност близостта им не беше обичайна,
те бяха се обrekli, преди да се родят,
сам Господ им изпрати планирана случайност,
която да ги срещне един-единствен път.

Един-единствен път да преплетат съдбите
и после да се спуснат в утъпкания бряг...
Но щом във своя танц са стигнали звездите,
след хиляди години ще се намерят пак.

СЕЗОНИ

Гледаш ме
как измивам черешите.
Гледаш ме
как измивам смокините.
Гледаш ме
как измивам грозде и дюли.
Гледаш ме
как отмивам сезоните.
Плодовете са все така свежи -
не и ръцете ми...
А ти все така гледаш...

ЛЯТО

Безгрижно пъстри дните са,
с ухание на пъпеш и канела,
мастиково кристални,
облечени във изумрудено.
Делфините играят с ветроходите
и звуците им чувам в раковините.
Една жена стои на кея
и чака отливът да отнесе тъгата ѝ...

Гълъбите като циганите
са щастливи –
Въздух, полет, хляб, вода.
трохите са за живите,
докато Господ
сложи камък в нечия ръка.

Зърната черно грозде
са влюбените ти очи,
които следват стъпките ми
под асмата.

СЛУЧАЙНОТО ДОКОСВАНЕ

Случайно ме боли.
Случайно в бяло съм облечена,
Случайно бялото кърви...
Случаен шипков храст
Случайно се заби в плътта ми
Случайно тя не ме боли
А май улучил е душата...

АКО НОЩТА РЕШИ ДА МЕ НАПУСНЕ

Когато думите ми се подреждат
в отворената длан на паметта ми,
нощта навива синята си прежда.
Тежат ми спомените като камъни.

Рисувам избелелите си чувства
като крила на вчерашния залез.
Ако нощта реши да ме напусне,
косите ѝ с дъха си ще запаля.

А думите ще станат топла пепел,
в която спомените ще заровя.
Стихът ми утре ще взриви небето,
а изгревът ще го роди отново.

НЕ ИСКАМ ТЪЖЕН СНЯГ

А слънцето тежи,
обесено на пролетния облак.
Тревата се задъхва
под стъпките лениви на деня.
И вятърът прегръща
една неизживяна зимна болка.
Забравих за снега.
С разрошен дъжд ще го сменя.

Обичам да съм цяла.
Снегът дели душата ми на части.
На глътки ме изпива.
Искрят в очите му сълзи от лед.
Не искам тъжен сняг.
И в моята душа не му е мястото.
Сълзите вече се топят.
Целувам дъжд. И всичко е наред.

СТУДЪТ Е ГОЛ

Студът е сам
с напуканата зима.
И хапе
вкочанените си устни.
Луната му е
тайната любима.
Но облакът
не иска да я пусне.

Студът е гол
и ледено въздиша.
Дърветата
се правят на заспали.
Разрошен вятър
йероглифи пише.
Звездите са
замръзнали кристали.

УПОРИТО НЕБЕ

Един разплакан дъжд
се стича драматично по стъклата.
Нахален вятър удря
с юмруци по разголените капки.
Небето се подхлъзва
и тежко пада в скута на земята.
А хищен облак иска
парченце от луната да отхапе.

Един забравен стих
се мъчи в тъмнината да засвети.
Горещи, голи думи
на облака прошепват тайни мисли.
Но облакът е глух.
Безкрайно упорито е небето.
Дъждът остава сух.
А думите несбъднати увисват.

ВКУС НА ЖИВОТ

Ще изстискам живота
до последната капка.
Загорча ми внезапно
забраненият плод.
Вместо аз да го вкуся,
той от мене отхапва.
А дълбокото дишане
има вкус на живот.

Ще живея напук
на самото умиране.
Ненаситното време
ме дърпа назад.
Няма място за страх.
Не е време да спирам.
Остарях. А животът
е дяволски млад.

ПЪТЕПИС

Света на дълж и шир обходих,
изпитах радост и беди,
незнайни кътчета пребродих
под ярко слънце и звезди.

Във замъците с мрачна слава
на тайнствения Албион
смрази кръвта ми страшна врява
на призраци - цял легион.

Във африканската савана
видях какви ли не стада.
За малко даже лъв да хвана,
но подарих му свобода.

Пътувах в джунгли и лагуни
и под небе открито спях.
Говорих с палави маймуни,
но нищичко не им разбрах.

Накрая вкъщи се завърнах
със стара сбъдната мечта
и записките си разгърнах,
на други да ги прочета.

А глобусът послушно чака
отново да го завъртя
и да обходя пак земята,
на стола както си седя.

СЛЕДИ

„Сърцето всяка своя среща помни“ –
те всички трайни белези оставят:
едни от тях са кратери огромни,
а други с времето поизбледняват.

Във кратерите парещата лава
охлажда с влагата на нови срещи
и всяка нова среща начертава
следи неизтриваеми, горещи.

Отново се потапя в ручей леден
с надеждата следите да отмие
и получава белега пореден –
и все така, докато спре да бие...

Не унивай, море... Тази вечер на болки е чужда.
Като счупена стомна си разхвърляло плахо вълни.
И се чувстваш самотно - унило - и тъжно.
А край теб февруари отново свирепо ръмжи.

В този сляп хоризонт ти недей и за миг да поглеж-
даш.
Не тъгувай. Недей! Тази зима си тръгва сега.
С посребрени коси си доплита последната прежда,
за да тръгне със приливно бяла вълна...

И тогава, море, моя светло мечтана надежда,
пак живот ще възкръсва във дълбоките твои недра.
Ще трепери денят пред стихия могъща и нежна,
а нощта ще се милва във твоята вода...

ЗА СЕЛОТО С ПРЕГЪРБЕНИ ЧАРДАЦИ

Земята се пропука от безсилие.
Отвори паст и зейна в самота,
че вместо жито - тръни и осили
пробождаха недрата ѝ сега.

Изплака сова... Гарван грозно грачи.
И търси с поглед нещо да кълве.
Очите му, по-тъжни от сираче,
все търсят зрънце в пустото поле.

А селото с прегърбени чардаци
простенва глухо в своята печал.
Кирпичените къщи тихо плачат -
прозорците им някой заковал.

Затворил ги, а после си заминал.
Обрекъл роден дом на пустота...
И споменът огнищен е изстинал,
щом хлопнал външната врата.

Днес селото със тъжните чардаци
го няма и на картата дори...
Предадено от родовата памет,
пустее тъжно... После се руши.

ВИШНИ НЕ ЦЪФТЯТ

На село, в двора, вишни не цъфтят.
Изсъхнаха дърветата навеки.
Земята стене, сякаш търси път,
а среща само стон, но без пътеки.

Камбаната мълчи на опело -
отдавна е замлъкнала, горката.
Прощава се с изконното добро,
преди да звънне плахо в равнината.

Преди да рухне старият стобор,
последната история във двора.
Видяла мъка, радост и живот,
изплакала гнева на много хора.

Отдавна в село вишни не цъфтят.
А някога ухаеше на свежо...
На бащин дом, усмивка, топъл кът,
протегнатата ръка и на надежда.

ЕСЕНТА Е ЛУДОСТ

Есента е полепнала сладостно
по разлистени в мрака очи.
И е грях, и дискретност отдадена,
уловила с тих шепот лъчи.

Тя е лудост и стъпки във времето,
ветрен огън и хладен пожар.
Съхранила сърцето и стремето,
тиха пепел е лумнала в жар.

И надежда е сгушена в шепите,
с куп светулки във пъстрия свят.
Тази есен е лудо прошепната...
И е обич... И пристан... И бряг.

ГРАНИЦИТЕ

На Ирена Панкева

Границите винаги ги има.
И като съм била все оттатък –
чудя се за толкова години
как съм оживяла без реката.
Само брегове и бариери:
дума-къмък, труден праг и синор.
Но реката не тече от вчера,
знае, че на дъното се свирам –
нейно криво раче-осмокраче.
Мога и под камък да се сгрея.
А, ако с водите ѝ заплача,
после търся вятър да запея.
Търся да намеря някой скитник,
който бряг и граници не знае.
„Хайде, тръгвай с мен!“ – да ми подвикне
точно пред началото на края.
Там да е началото на всичко.
Чисто, без стени, без бариери –
като кажа сто пъти: Обичам те! –
знам, че с този свят ще се намерим.

ПИСМО ДО МОЯ ЧОВЕК

Зимата не ме затрупа.
Дишам. (Как не ме е срам!)
Ако питаш – все съм тука.
Всичко си е „сан шанжман”.

Без да влагам грамче поза –
питаю кратко: как си ти?
Хей, оная жълта роза
още в жълто ли цъфти?

Трябваше да е червена.
(Трябвало е, ама на!)
Че без багра в сантимента
работата ни зазля.

На един комшия в двора
гръмна она ден хоро.
Беше кръг от много хора,
омагьосани с добро.

Аз сега се блъскам с друго –
боднах в две лехи картоф.
Е, не е голямо чудо,
но го правя със любов.

Розата да я подкастриаш.
Няма кяр от зли бодли.
Хем голяма да порасне,
хем да се опитоми.

Знам, съвсем непоетично
ти звучи това писмо.
Но ще спра след теб да тичам
с празен лист и със перо.

Тук при мен – дълбока проза.
При това – на диалект.
И съм вън от коловоза.

Аз,
навеки твой човек.

КРАЙМОРИЕ

На Диан

Нехайни за всемирния проблем,
те влязоха разголени в морето.
Сезонът още тръпнеше студен
до рохкавия бряг на битието.

Тя беше бяла като първи сняг.
А белотата тътени не чува.
Обви с ръце момчешкия му врат
и после дълго, дълго го целува.

И никой друг на този ранен плаж.
Излишни бяхме с гръмките си думи.
Те – сам-сами. Без никакъв багаж.
Божествени, разкошни и безумни.

Горещи – даже въпреки дъжда,
покриха своите тайни синеоки
в продънената лодка на брега,
отдавна престаряла от посоки.

Навън валеше като из ведро.
Но техният Титаник не потъна.
А ние пихме още по едно –
и мъдри, и закотвени. До дъно.

БЕЗ ЗАГЛАВИЕ

Нищо, че е женен. Забрави! –
казвам си, защото е логично
да съм се досетила преди
и да съм научила, че всичко
има съответната цена.

Цветенце ли? – де ми го ергенът?! –
да свали в нозете ми звезда,
после да поиска да ме вземе.
Жененият нищичко не ще,
иска да си иде по-навреме.
Вместо китки – ядове бере,
ето със такива като мене.

ЕГОИСТИЧНО

Пазарската ми чанта не тежи –
кого да чакам с ножа и със хляба? –
на мене лично – дай ми две трохи
да има от какво да ми присяда.

Какъв ти плач! – нали съм все на път.
И като тръгвам никого не питам.
Не си покривам никога гърба.
Челото ми и то е на открито.

Притискам с длан сърцето си, едва
когато светлина не му достига,
но никого не черня за това,
че от нощта ми капело мастило.

Защо ми каза някой за капак,
че в пъпа си съм гледала себично? –
повторих си го много пъти пак
и после го преглътнах еднолично.

Но някога се питам насаме:
(простете егоизма в мойто питане)
Дръвник ли съм?
Дърво съм, с плодове.
Хвърлете камък. После ме опитайте.

РАПСОДИЯ В БЯЛО

Идва зимата и
бабите ще окапят,
като зрелите круши
зад стобора прогнил.
Ближе времето
окаляната си лапа.
После ще завие
с вой протяжен, унил.
Бели са мислите ми,
като призраци бели.
Минават през мен,
не оставят следа.
Комините селски
не пушат.
Опустели,
замръкват все повече
мъртви наши села.

ИЗБУЯВА КРАЙ ЗИДА КОПРИВА

Пиша ти с перо
от дива патица,
а мастилото ми -
драконова кръв,
крадена в
най-лютата виелица.
Виснало на
крайчето на връв,
чакам го да
натежи сърцето ми
и да тупне върху
каменния под...
Ще се пукне и
ще запълзят гъсеници.
Бивши пеперуди. Антидот
на отровата – живот
не е намерена.
Бавно ни убива.
Час след час.
А луната горе –
горда и наперена,
с безразличие се
взира хладно в нас.
Вижда теб.
И мен.

Бездомни скитници.
Пеленачета. И старци.
Пъстър свят.
Прашни друмища
замръкналите странници
тихо молят да
се върнат пак назад...
Ти не се бави,
че дълги са ми нощите.
Виното в регала кисели.
Захладня.
Разплетената кошница
на небето сипе
във копривата звезди.

САМО ДЪЖД, СТУД И СКУКА

А капитаните зъзнат
в корабите си от мъгла,
на предния мостик ,
изпънати като струни.

Каторжници - дни
в трюма гълтат вода.

Потъват...

Потъват...

С озлобени муцуни
кучешки нощи
дъвчат тъмни луни.

Плюят и хъхрят
задавени с мрака.

Страшно е някак.

Като котва тежи
ръждясваща мисъл,
че Съдбата не чака.

ПРЕДИ ДА СПРАТ ДА НИ ОЧАКВАТ

Ключът ли бе ръждясал,
че се счупи
или пък пръстите ми
непохватни?! Груби?
Събудени,
сънливи пеперуди
посипаха се по лицето ми.

Пристъпи
печална сянка,
чакала ме дълго,
тъй дълго, та
в нощите заляняла
и вече само призрак блед.
Без тяло.

Презрели вишни
гледаха ни мълком
и биеха косите си в земята
върби-вдовици
на безсънни нощи,
а нещо в мен
се гърчеше немощно
и болка стягаше сърцето.

Непозната.
Завърнах ли се
или пък избягах?!
Прегръщам дим
и в пепел се превръщам.
А тъй е тиха
родната ми къща
със сянката на мама
там, на прага.

В СЕЗОНА НА ДАЛИИТЕ

Пак захлажда,
ненагледен мой.
Гълъбите сгушени треперят
и по паяжинки-струнки
звънва тон -
капчица дъждовна.
Първа...
Втора.
Есенее в
топлата ни кръв
и тревога
мислите бродира.
В груба риза,
вързана със врѣв,
скита се тъгата.
Как намира
винаги отворена врата,
през която вмѣква
тънко тяло
и оставя вехнещи цветя
върху кухненската маса?!
Тръпка в бяло.
Прегърни ме,
ненагледен мой!
Минах по тревите
мокри боса.
Врѣв петата - трънче.
Ех, здравей!
Грозде, далии
и слънце, виж,
ти нося.

РИЗА ОТ КОПРИВА

На изоставена крайпътна спирка
на малка гара, сгушена в тревата,
експресен влак с една прощална свирка
във лятна нощ разплака тишината.

Където и да идеш - запомни ме
с това, че ненадейно си отивам.
Но съм магьосница. В гора без име
ще ти ушийя риза от коприва.

Където и да идеш под небето -
щом облечеш копривената риза -
ще те убождам. Като трън в сърцето.
И ще се връщаш. За да си на близо.

Където и да идеш - път безлюден
със нощни ветрове ще те привлича.
Ще дойдеш пак. Защото ще си влюбен.
Ще дойдеш пак. Защото те обичам.

Където и да идеш - всяка есен
ти ще обличаш риза от коприва.
Аз ще те чакам, без да знам къде си.
Ти ще се връщаш. За да съм щастлива.

ЧИСТО ЛУДА

Видя се селото във чудо -
събирам камъни в торбата!
И обявиха ме за луда.
Живея не по правилата!

Не слагам зимнина в буркани.
Почти не ям. Но пия водка!
Прасе за Коледа не храня.
Но храня седемнайсет котки!

О, Боже! Не садя домати!
И мога гладна да си легна!
Но с тоя, що гората клати,
се любя! Като за последно!

Не гледам турски сериали.
Наесен не мета листата.
Обичам в тях да се търкалям!
Защото мразя правилата!

Ей на! Такава съм! От малка.
И пея соло! Не във хора!
Направо - пълна откачалка!
Със камъните си говоря.

Сълзи печеля! Битки губя.
Изпращам залези печални...
Нали ви казвам - чисто луда!!!

Пази ме, Боже, от нормални...

РЕКА. А ЗНАЕ ДА ОБИЧА

Река, смълчана под върбите,
по вечния си път бълбука...
Обрасла с мента и ракити.
Аз всяка вечер идвам тука.

Присядам на брега и пия
с очи водите ѝ зелени.
Стада по залез тука мият
копитата си уморени.

И чановеите медни пеят
над притъмнените полета.
Мълчи реката и люлее
душата скръбна на поета.

Отмива скритите ѝ рани.
По камъчетата се стича.
Замислена. И умълчана.
Река!
А знае да обича.

НЕВЪЗМОЖНОСТ

Чакам те на мислите си в здрача
и по залеза ти пращам обич.
Вечерта на рамото ми плаче,
моя осъзната невъзможност.

Запази ме някъде в мечтите,
там, където ще ти липсвам много.
Ще те чакам в залеза на дните,
моя осъзната невъзможност.

Колко много пътища бездомни,
викат твоята душа на скитник.
Но преди да се превърна в спомен -
ще съм пареща сълза в очите.

Изплачи ме скришом в самотата
на неосъзнатата си нежност.
Потърси ме после в тишината -
там ще бъда. Като безнадеждност.

Пак мълчиш на мислите ми в мрака
и ме гледаш ласкаво-копнежно.
Прегърни ме! От кога те чакам,
моя непонятна неизбежност...

ИСТИНСКА И ГОЛА

*„Защо от мойта лудост ви е страх,
щом целият ви свят е ненормален!“*

Н. Комедвенска

На залеза с последните лъчи
аз слязох долу. Не за да ви дразня.
А да обичам. И да ми горчи,
когато пия вашата омраза.

Изпих я. Но - простете! - не умрях.
А даже станах още по-красива!
Защо от мойта лудост ви е страх
и ви боли това, че съм щастлива!

Аз просто си събирам лунен прах.
Говоря си със залеза печален...
Защо от мойта лудост ви е страх,
щом целият ви свят е ненормален!

Да кажем, че се принизя съвсем -
от глупост да започна да преливам -
отново ще съм вашият проблем.
Поради факта, че съм просто жива.

Е, как да ви помогна, Боже мой!
Не мога да умра по своя воля.
Едва когато ме повика Той -
ще си отида - истинска и гола.

Ще ви срази тотално мойта смърт!
Защото ще ме виждате в небето.
И от съзвездията „Млечен път“
ще ви обичам пак.
И ще ви светя!!!

НЕВИНЕН

Нямам майка по име Мария,
затова все я карам през пръсти...
И баща ми не беше светия,
та поглеждам с насмешка към кръста.

Но пък кръста си – грешен и кален
със усмивка по пътя си влача...
Свещи в храма не искам да паля
и под стари икони не плача...

Често дните ми дълги са луди
и кося на Голгота коприва...
Имам цяла дузина от Юди -
нека другият Юда почива.

Всеки шмекер - невежа изпечен -
празни приказки нека приказва -
днес отказвам от Съдника вечен
еднолично да бъда наказван.

Мен във Божия казус ме няма
и едва ли смирен ще се кротна...
Аз съм просто неверник за двама
със присъда „човек“... Доживотно!

ЖИВЕЯ В СИНОРА НА ТОЗИ СВЯТ

На Дявола не станах адвокат,
тъй както и на Бог не съм ратай.
Живея в синора на този свят,
където се пресичат ад и рай.

На дните си хомота тегля сам
и сам ще се разпегна уморен.
До риза кърпена ще се раздам,
щом чаша вино си изпил със мен.

Дъгите пъстроцветни са за друг
и друг от тях да майстори мечти.
На словото ръждясалия плуг
оре дълбоко в моите следи.

Едва ли някога ще тръгна бос
по гладкото на тихата вода...
Отдавна е животът ми въпрос,
но в отговор не ще се преродя.

Живея в синора на този свят,
на дните си под клонестия глог.
На дявола не станах адвокат,
тъй както и слуга не съм на Бог...

ПЪТУВАНЕ КЪМ ИТАКА

Не гледайте с укор банален чудака,
когато заключвате вечер вратата,
той тръгва към своята вечна Итака,
през рамо праметнал торба на мечтател.

Не чакайте гузно среднощ да потропа -
на пристани кратки отдавна не спира...
За своята вярна до гроб Пенелопа
той може по три пъти днес да умира.

Той може в смъртта си живот да налива,
додето от завист Онази се пръсне...
И даже, когато кръвта му изстива,
от своята пепел за път ще възкръсне.

Не ще го поблазнят в мъглата сирени.
За своята вярна до гроб Пенелопа
със хиляди рани и скъсани вени
той сам ще надвие и стадо циклопи...

Не гледайте с укор банален чудака!
Когато заключвате вечер вратата,
той тръгва към своята вечна Итака
и плава нататък, и плава нататък...

ДА РАЗЛАЕШ КУЧЕТАТА

Беше време, когато от страх,
хапех устни и стисках юмруче...
Късно своята дарба разбрах -
да разлайвам съседското куче.

Непослушен хлапак къдрокос,
често в другите будех тревога...
И стрелички - въпрос след въпрос,
мятах точно в окото на Бога.

И ме хокаше мама без яд,
та дано лудостта ми да среши...
Още помня най-белия свят,
под цъфтежа на двете череши.

Но животът - същински чекрък,
дните в нишка копривна запрете...
Нерендосан във талпата сък
си останах, не прелетен лебед.

Вече устни не хапя - разбрах -
всички истини всъщност са скучни,
затова днес разлайвам без страх
на съдбата стоглавото куче.

ЕРЕТИЧНО

Едва ли вярата у мен ще се разлисти,
тъй както по канона е прието.
Налегнаха ме тъмни еретични мисли,
откакто брат ми тръгна към небето;

откакто празниците делнично изтляха
и тихо се превърнаха в загадка,
и мъката човешка две очи събраха,
притихнали под черната забрадка.

Нима на мама Господ запис ще изпрати,
за хляб когато няма две монети?...
Аз бих изстъргал с нокти цялата позлата,
от свещници, олтари и кубета.

Наясно съм, че думите ми смут пораждат,
че не с библейски глас смирен говоря.
Какво, че с ерес сам казана си подклаждам -
не ме е страх дори и с Бог да споря.

Едва ли вярата у мен ще се разлисти,
а уж мечтите ми не бяха малки...
Взривявам тишината с еретични мисли
и кръста ще нацепя за подпалки.

CAFE PARIS

Предизвикателно кръстосала крака,
си пия бирата на втория етаж
и се лекувам от просташките си мисли
да се изплюя върху хората пред бара.

Върху екрана се пречупва светлина,
но в подсъзнанието мислите не спят -
очите ми завъртат репродукциите
и сейфът на спокойствието се отключва.

В ПРОЛЕТНОТО УТРО

Слънцето запали свещите на кестена,
утрото разцъфна ароматно, трепетно,
от дъжда изплашени, мравките се щурат,
птици се обаждат – същи трубадури.

С токчета потропвам малко старомодно,
шалът ми се вее – флаг на платноходка -
в пролетното утро в крайните квартали.
В пролетното утро кестен ме погали.

ЛЕТЕН ДЪЖД

Нежно да ме любиш искам,
както летен дъжд земята,
топли капки да разплискаш
с цветовете на дъгата.

Приеми ме топла, жадна,
ще съм твоята Даная,
в жегата ще съм прохлада -
твоята дъждовна тайна.

ЕСЕН

Дъждът по стъклата ритмично потропва,
в квартала мирише на печени чушки,
а вятър разбойник под зрелите круши
подсвирква с уста и люлее дървото.

Усмехната есен пристига в гората,
заплела в косите си повет и шипки.
На нейното рамо – врабчета и сипки,
под нейните стъпки – кармин и позлата.

НЕ УБИВАЙ ЛУНАТА

Тази нощ ще се превърна във луна,
през прозореца ще вляза, за да те опия,
с лунно вино и целувки на жена,
ще ти подаря магия.

Ще бъда приказно добра,
ти само спи, не се събуждай,
в сърцето си луната прегърни
и нежно, дълго я целувай.

Тази нощ в сън ще ти призная,
аз още те обичам и те желая,
но не се събуждай, недей,
да не се загубя във безкрая.

Ти обичай ме само, не убивай луната
и не искай от мен да съм друга,
аз нощем ще идвам в съня ти,
не ме превръщай във съпруга.

ВЯТЪР

Вятър се вплита в косите,
закачливо със мен си играе,
ей, ветре, аз те познавам,
летяла съм с теб над скалите.

Вятър ме гали със пръсти,
съблича ми бялата риза,
ей, ветре, аз те познавам,
спала съм с теб под звездите.

Вятър ме целува с ухание,
облича ме в облаци страст,
ей, ветре, аз те обичам,
подари ми твоята власт.

ВЛЮБЕНА ЛУНА

Аз съм влюбена луна
и морето ми е огледало,
в него виждам твоето сърце,
от любов по мене засияло.

Аз съм влюбена луна
и теб, море, съм обладала,
в нея виждаш моята душа,
от любов по тебе заблестяла.

Аз съм влюбена луна
и по теб, море, съм полудяла,
към хоризонта вечно тичам,
за целувка с тебе закопняла.

НЕ БЯГАЙ ОТ МЕН...

Не бягай от мен, момче,
поглеждайки скришом през рамо,
понеси ме на твоите ръце,
с устни рисувай ме само.
Не се страхувай от мен, момче,
аз съм горска самодива,
подари ми своето сърце,
ще му вдъхна и нежност, и сила.
Отдай ми се покорно, момче,
в живота ти аз съм Жената,
не ме вини, че споделяш живота си с друга,
аз нощем танцувам с луната.

ОБИЧАЙ МЕ ТАКАВА

Аз не съм мечтаната съпруга,
в живота си съм повече жена,
която нощем флиртува със морето
и се превръща във вълна.
Не съм и майката, която
да посреща с ласкава ръка,
аз със ветровете диви скитам,
плениявам ги и с тях летя.
Аз не съм ти дала пристан
на любов и топлина,
но в душата ми се раждат птици,
жадни за простор и свобода.
Не съм и любимата, която
да ти поднася с нежност любовта,
аз със огньовете луди тичам,
целувам ги и с тях горя.
Но ти обичай ме такава,
непокорна, дива като луна
и нищо, че не съм мечтаната съпруга,
провокирай ме,
ще бъда влюбена жена.

РИЦАРСКО

Не чакай да ти кажа кой да бъдеш.
Отдавна всички рицари измряха.
Циничното ни време ги пропъди.
Уж бяха силни. Бяха и не бяха.

И ти си рицар – някъде отвътре.
И нищо, че изпитваш страх от битки,
а конят ти е толкова прегърбен,
че почна да се дави и на плиткото.

И нищо, че взе бронята на заем,
а нравът ти е някак по-изнежен.
Светът и без това е невменяем –
навярно няма и да забележи.

Аз те разбирам – бронята е тежка,
а теб нали гърбът те наболява...
Ще изгоря принцеските си дрешки
и почвам да се уча да оставам.

СОНАТА ЗА ПИАНО И ЕДНО СЪРЦЕ

Ти все още не знаеш за нея. Тя се мери с коралите –
несравнимо е цветна във своите дълбоки води.
Често кипва кръвта ѝ и вечеря сама с канибалите
или газии сред остри стъкла с побелели пети.

Ти не знаеш за нея. Тя се ражда наравно с кометите
и пилее по малко от себе си с петъчен чар.
Тя е тъмна, загадъчна, нощем очите ѝ светят,
но съвсем по човешки старее във своя кошмар.

Остарява по книга – със плътните, тъмни пердета,
със глаукомата, лошото кръвно и остър артрит.
Но в корсета си още пристяга вика на моретата,
а очите ѝ носят цвета на воднист сталактит.

Вечер плаче сама. Или не – със Бетовен във стаята.
Стар часовник отмерва минути в живота ѝ глух.
Куп дантели красят черешовия гръб на пианото,
а тя свири Бетовен в сърцето си само по слух.

ЛУДОСТТА НА ЕДИН КАКТУС

Танцува вятърът пустинен наобратно,
зарива с пясъци утъпкания път.
Сега какво съм? Само тъжен кактус.
Отдавна дъждове тук не ваят.

А аз раста, но сякаш без посока.
Последният ми дъжд ми я отне.
Той имаше очите ти – дълбоки
и многопластови като море.

Сега го чакам пак – да ми я върне,
че трудно се живее без компас.
Преди да завалиш, ще те прегърна.
И ще попия спомена за нас.

И моля те, преди да си заминеш,
полей със малко вяра и страха ми.
Ела по-близо, няма да загинеш!
Най-много да прихванеш лудостта ми.

ИЗМИСЛЕН

Виждам, че си мечтател
и романтичен.
Разглеждам те щателно –
неприлично.
Казват, че на теория
си измислен.
В кърпените истории
няма истина.
Или има, но малко –
два-три мига.
(Там, където писалката
е била несигурна.)
Щом поискам да литна,
ми разплиташ небето.
Щом изпаднат звездите му,
ги събираш във шепи.
Украсяваш с тях моята
ужасяваща мнителност.
И изправяш завоите
на Светата Действителност.
А преди да ти кажа,
че ме разглезваш,
избледнява миражът.
И ти изчезваш.

ИЗБОР

Разбира се, това се случва с всички:
умора, скука и така нататък.
Любов е първо. След това - в кавички.
Накрая се закотвяш във ината си.

Понякога ти светва за момент,
но може да е някаква партенка.
Животът сякаш е покрит с брезент,
а ти отдолу виждаш само сенки.

Понякога си мислиш, че боли,
но само докато усетиш Болката.
Земята постоянно се върти -
докато ѝ изгубиш обиколките.

И този мъж - със стръмните очи -
си носи раните от много битки.
И загуби, и страхове... и все боли.
Вълните на живота. Няма плитко.

И този ден е с остри стъпала:
катериш се, а коленете все във рани.
Не знам дали ми се обича на инат,
но знам, че съм избрала да остана.

ОТ ЖЪЛТИЯ ПРОЗОРЕЦ НА ОКТОМВРИ

От жълтия прозорец на октомври
видях как неусетно остарях
и как дъждът внезапно се превърна
във сняг, от който ме е страх,

защото ми напомня, че съм смъртен,
че от мига, когато съм роден,
преплетена с рождената ми същност,
смъртта е неделима част от мен.

Но аз все още мога да обичам,
а в клетките – химичният процес
размесва неприличните ми чувства
в съвсем взривоопасна смес -

в експлозия, от мрака полудяла,
превърнала небесния ми път
в любов, където те обичам цяла,
като за първи път и чак до смърт...

ЗАДЪХВАМ СЕ

Задъхвам се. Светът пулсира
и бие в слепите очи.

Аз нищо вече не намирам
или пък нещо, но почти.

Почти любов, почти театър,
приятели дори почти,
случаен дом, случаен вятър,
мечти, лишени от мечти.

Ала накрая ще намеря
едно приятелство добро,
в една задъхана постеля
затворена в едно легло,

събрало цялата вселена
в една любов, но не почти,
с която знам, че ще живея,
дори почти да не личи...

ВАЛИ!

Вали! В душите гасне скука,
измокрена от летен дъжд.
Небето сякаш се пропука,
разтворило се изведнъж.

И те видях! Видях зад него,
зад водопади от лъчи.
Да те докосна се пресегнах,
но мигом всичко се вгорчи.

Намръщено и някак тъжно
избяга слънцето, а ти,
с една внезапност неприсъща,
във мрака бавно се стопи.

И не остави друго в мене,
освен помръкнала вина,
от капките-сълзи солена,
несподелена топлина.

А в опустялата ми същност
трепери болното сърце,
в копнеж отново да се върнеш
с разплакано от дъжд лице...

АЗ КАТО ПЕПЕЛ ИЗГОРЯХ

Аз като пепел изгорях
и сам се пръснах над морето,
в дълбочината му се спрях,
от тази тишина да светя.

Във вечния и дълъг път,
погълнал дните ви безумни,
на всеки следващ кръстопът,
ще бъда с вас, ала безшумно.

Накрая, късно през нощта,
когато самотата идва,
в случайна падаща звезда
или в нечакана поличба,

ще ме намерите и знам,
че неизбежно ще живея -
аз винаги ще бъда там,
защото друго не умея...

ПРОЧЕТИ НЕБЕТО

Това, което не простих,
ти го написах на небето.
Светът наоколо е тих,
невидим, разтопен и светъл.

Гася с очите си деня,
за да не може да обичаш,
макар че тази тишина
ще ни направи безразлични.

Но, нищо – нека е така,
избрал съм си да не говоря
и, може би, като мълча
ще пресуша страха от корен.

А в онзи невъзможен ден,
направен цял от устни слети,
когато пак се влюбиш в мен,
се спри и прочети небето...

ЛУННАТА СОНАТА

Бледожълта скрива се луната
над баира в облачни грамади.
Ти заспиваш морен в тишината
в сенките на висналите сгради.

Цяла нощ гърдите нещо стяга:
върщаш се от работа, пребит си,
но изкарал си поне за хляба
и децата ти ще бъдат сити.

А в съня ти чаткат със копита
недоимък, болести, тревоги.
Като птица нощна те налита
скритата печал в очите строги.

Гладни че си лягат твоите братя,
от протест до късно, че заничат
на екран да зърнат знамената
с трите цвята, толкова различни!

Бледожълта скрива се луната
над баира в облачни грамади.
Вятър свири лунната соната
в клоните по празните площади.

ЗАВРЪЩАНЕ

Аз се връщам леко уморен,
а пък ти си все една и съща.
Работата, сграбчила ме в плен,
е превзела цялата ми същност.

Но ще дойде ден, като пред трус,
ден последен аз ще изработя.
Този цех без мен ще стане пуст,
взел ще съм последната си квота.

И навярно малко ще тъжа
за другари, стругове и фрези.
С мисълта си дълго ще кръжа
над завода с цъфналите фрезии.

Пряко през узрелия бостан,
към дома когато се завръщам,
в късна вечер твоя гъвкав стан
силно, чак до болка, ще прегръщам.

ТАКАВА ЧУДНА СИНЕВА

Такава чудна синева
не ме е никога валяла! –
Като небето над Нева,
като морето край Кавала.

И аз не знам защо държа
на спомените да приличам?
Патина ли или ръжда
от планината тук се свлича,

когато завали дъждът,
небе, когато се притули
и облаците закръжат –
армада от въздушни кули.

РАНО НА ПЪТ

Кучето лайва, мъж се провиква
мен ми се вижда дявол на плет.
Портата скръцва, погледът свиква
в тъмното, още сутрин към пет.

Аз през стъклото в нощ едноока
жадно попивам врявата вълн.
Баба навярно пак ще ме хока,
ако ме види станал от сън.

В двора каруца с тежки чували
дядо товари, пълни с жито.
Впряга волове: „Жено, видя ли,
дай ямурлука, дяволи сто!“

Баба подава питата топла,
сирене, лучец, свила в бохча.
Вече се съмва, дядо се сопва
за катраница – скърца оста.

Че мелничарят е надалеко,
там, през баира, в чет'ри села
пътят се вие. Орис нелека,
хляб ще ни трябва, зимата зла...

Колко години идват, отиват –
моето детство все е пред мен:
къщичка селска, стръмната нива,
стара каручка, пътят свещен.

СЛИВЕН

На Ники Комедвенска

Стар е градът, а е толкоз красив
с вятър и вехти войводи!
Стих само тук би могла да родиш,
който на бой да ни води.

Свръщам от пътя си, светъл и чист,
в синкава, лека омая.
Там, при орлите, кържащи на вис,
твоят дух търсец витае.

Улицы тихи на китния град
прав по асфалта ще мина,
да ме облъхне тръпчив аромат –
прасковен, гроздов, смокинов.

Малка къщурка, очакван покой,
стигам край тучните ниви.
С тънка омара на летния зной
споменът мен ще сподире.

Тази шир, тези класили нивя
като войник съм обхождал.
Всичко, което тогава посях,
жънеш в стиха си възторжен...

Стигна ли Сливен, скалистият пик
своята болка ще каже,
както на онзи войнишки чепик
с ротата дънил паважа.

Аз ще му махна, а той от далеч
стъпка по стъпка ще води,
стих да подреждам във мерена реч
за мустакати войводи!

МЕЖДУ

Между
две капки дъжд,
между
два черни спомена,
като
мътни потоци
сред
притихнала нощ;
Нещо светло
се ражда-
и е още
без име...
Нека този път
бъде приказка!

ТЕРЛИЦИТЕ НА БАБА

Баба кротко седи в моя сън
и наплита терлици;
С разноцветни остатъци прежда
бавно бавно сплита надежда-
Една бримчица обич,
една бримчица спомен;
Наметка от нежност,
целувка от корен;
Поглежда ме светло
и се усмихва.
Скачам, отварям
шкафа притихнал.
В студената зима
там спят уморени
терлици от баба,
обич за мене.
Отворена рана...
Докосвам ги нежно -
бримчици обич,
сладка надежда;
Душата на баба
прегръща ме нежно.

РЕВОЛЮЦИЯ

Тя има много лица,
като полет на птица,
под лъчите на слънце
ветровита скала.
Най-бърза е,
когато обичаш;
най-смела е
в името на честта;
най-мъдрата е
за свободата;
най-истинска е,
когато
възкръсва духа;
най-дълга е,
когато отричаш;
най-страшна е
когато преборваш страха!
Революцията успява,
когато
събере
в твоя пулс
всички лица!

КАМЪЧЕ В ОБУВКАТА

Всяка сутрин
моята боса душа
си обува обувки
от чувства.

Малко камъче
в първата има.

Малко камъче,
а много боли.

И не искам
да го изхвърля,
и не мога,
а ме гори.

Малко камъче,
памет-спомен,
малко камъче,
като корен,
океан
от предишни съдби.

Пак гори,
нека боли –
обичта ми
към моите родници!

ЧУЙ, ЛЮБОВ!

Прободени от хиляди съмнения;
изгаряни от хиляди лъжи;
напират в мене
думите на немия,
гласът на чувствата
възторжено крещи!

И вместо да проклинам,
благославям;
и вместо да отричам,
възхвалявам;
че пак си тук,
че още ме боли!

За чудото,
което сътворяваш;
за сълзите,
които не спестяваш;
за грешките,
които не прощаваш -
Шапка
свалям!

ОТВЪД ПРЕДЕЛИТЕ

I . le cage

Едно пътуване на юг.
Отвъд пределите на нежността.
Зад нас - дъждовна синева.
Ръми дъждът над алените макове.
Под шепота на късни влакове
заспивам тихо във ръцете ти
и чувам ударите на сърцето си.
Изплашено е като гълъбица бяла,
от обичта, погълнала ме цяла.
Прозорецът открехнат е едва,
със бурята дали да отлети
далеч от тази обич непонятна,
в която гаснат всички сетива?
Потрепвам плахо със криле...
но ме прегръщат твоите ръце
и бавно в топлите ти длани
се стапят страховете изтерзани.

II . la mer

Минава полунощ,
а нашият прозорец още свети.
Небето спуска звезден балдахин.
На кораби далечни силуети
чертае хоризонтът нежно син.
Заслушана във твоето дихание,
неволно вдъхвам нежното ухание
на розите, разцъфнали край кея.
Да те докосна аз не смея,
да не събудя пак страстта.
Съзирам корабни платна
край фара морски да минават
и мислите ми с тях отплават,
далеч от теб, към други брегове...
но ме прегръщат твоите ръце,
по тялото ми плъзгат се като сатен
и аз отново съм в греховния ти плен.

III. L'amour

Едно завръщане.

Дъждът...

и тихите ни стъпки
по улиците на нощта.

Само аз и ти,
ръката ми във твоята ръка,
вятърът и тъмните вълни,
които се разбиват във брега.

Ръми...

По тялото на синевата
рисува залез огнени черти,
а ти рисуваш с устни тишината,
склонил глава на моите гърди.
В прегръдките ти нежни приютена,
като изгубена след бурята сърна,
съзирам смисъла на цялата вселена
отвъд пределите на любовта...

ПРЕДИ ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ

В небето – луна, звезди. Две риби блещукат живо.
В полето – кукер. Оре, превръща земята в нива.
И чанове. Грохот. Вълк – по стръмния път нагоре.
След него и аз вървя, далече от звън и оран.
Гора. Подножие. Дом! През чужда врата надничам.
На масата – хляб. И ти. На някого ми приличаш.
На мъж? На дух? На Бог! Преди много, много години
те срещнах на Елеон и пихме по чаша вино.
Тринайсет са днес пред теб и някакво зло витае,
макар че си седнал сам в уютна и топла стая.
Не виждам да има друг, а трети петли пропяха.
И нищо не става тук – под твоята светла стряха.
От Юда ни вест, ни кост. Покой и мъртвило. Нищо!
Изниква един въпрос и глупаво го разнищвам –
възможно ли е така животът да ни променя –
аз още съм блудница, но ти си неверник женен!
Е, имаш добра жена! След кукера – теб целува.
И някаква блага вест навярно ѝ се причува?..
На чужда врата стоя, а кукери скачат бясно!
Разпукване на яйце слухът ми долавя ясно –
сред грохот на чанове денят изгрява на склона,
пронизва ме с глогов кол и ме въздига в икона!

ОРИС

Засвири ли вятър зелен
и заиграе гората,
планината е в мен
и аз съм във планината.
Извират живот и вода
между тревите наболи.
Каква слънчева резеда –
пролет е, пролет е!

Когато със златен ръжен
пчелина разрови лятото,
планината е в мен
и аз съм във планината.
Мирише на мед и смола
и ми е пълна душата.
Земята е в жълта пола –
лято е, лято е!

Отнеме ли вихър студен
последния дъх на листата,
планината е в мен
и аз съм във планината.
Кълби се над кладата дим,
а пламъчетата весели
се трупат на пъстър килим –
есен е, есен е!

Когато с пресипнал рефрен
отлитне и сетното ято,
планината е в мен
и аз съм във планината.
Подръпва ме драката с клон –
ех, важно е, че ни има
все още на снежния склон –
зима е, зима е!

И нощем, и в белия ден –
все тази истина свята –
планината е в мен
и аз съм във планината!

СПАЗВАНЕ НА ТАБУ

Сребърен пух кръгозора замрежва.
Хищна е зимата – гладна вълчица,
стръвно напада със зъби от лед!
С хиляди остри игли таралежови
ще ми направи на дреб ръкавиците.
Нека беснее – аз бързам напред,
здравият сняг под ботушите скърца...
В сън ли съм или в космическа църква
с ярка икона – сияйна луна?
Чувам и псалтите – глутница вълци:
- Бялата крава така ни побърквааа
ауу ууу уааааа...
Аз я примамвам с магия на паша –
знам, че страхотното виене спира,
щом го нахраня със лунна кърма.
Даже гладът за любов не е страшен,
ако застигнеш желаната диря.
Всъщност сред вълците съм у дома:
в снежната пустош – непредена вълна –
режеш и правиш пъртина с елхите,
после ги кичиш с грабливата длан!
Коледа е – на трапезата пълна
уж всичко има, а няма засита
само за моя глад по Куцулан!

МОЛЕБЕН ЗА СЛЪНЦЕ

Забравата често посрещаш с безмълвие,
но святкат в очите ти огнени мълнии.
Препиваш със сълзи, започваш да хълцаш
и в тъмното хукваш нагоре при вълците.
А вълците - сити, наяли се с ягоди!
Иди и не вярвай на Горския - дядо ти,
когато духът му се мерне из дренките
и викне: „Не бой се в гората, Иренке!
При речния извор те чака зората
и пъстра подкова ти мята дъгата!..

Върви все направо, какво криволичиш –
нали си безстрашно и силно момиче!?
Изхвърляй отварата от кукуряка –
разцъфна, за щастие, змийското мляко.
Но тук нямаш нужда от разни лекарства,
тук ти си стопанката, тук ти си царствена!
Не бой се, в зелената горска обител
мечокът е само свещенослужител,
мечокът е древен човешки предтеча
и може би още кръвта ти е меча!“

В леските се чудят кафяви омайници:
- Не търси ли тази еловите тайници,
в които е скрито безценно имане
от приказни лешници, сбирани лани?
Прекръствам се, Боже – не съм омагьосана,
но сякаш съм златна кошута сред росена –
възнася се слънце над моя молебен!
Сполай ти, Природо, за пътя към себе си!

ПОГАНИ ДНИ

Вали. Лекокрила, хвърката дружина
плете пелена, белоснежна и плътна
и няма ни пътник, ни тясна пъртина –
не знаеш къде е повоят на пътя.
Под преспите, топла, земята некръстена
превръща леда във вода за кръщение.
Светът ще очисти от себе си мръсното
след няколко дни, със Христово смирение.
Как бързо се мръква! Запали ли свещите?
Виж – дебнат от гумното сиви вампири.
Метлата полита – кобила на вещица –
и вятър след нея пронизващо свири.
Скрий острата ножица, гребена също,
та вълчите зъби дано да мирясат!
Един караконджул излайва зад къщата
и после се сгушва в колиба под ясена.
А мяука друг и седи на дувара,
да гледа не иде ли Нова година.
Но тази година, от стара по-стара,
не тръгва отвъд без сланина и вино.
Дървата в огнището весело пукат.
Ту стават на въглен, ту пак се разжарват
и правят сами за сурвачката пуканки.
Разбра ли защо още в приказки вярвам?
Не, нищо не казвай – гласът ти е мълния
и право в сърцето с любов поразява.
Ела да ме стоплиш под чергата вълнена –
на грешник покаян и Господ прощава!

КЛАДЕНЕЦ

Продънва дъното на кладенец
вода избягала под него.
С око, запомнило удавници,
като циклоп нагоре гледа.

От дълго чакане прегризано
виси въжето и се плези
и кофата с ръжда облизана
жадува дъжд по гръм да слезе.

През зъби капките осмукало,
топи се всичкото зелено.
Мълчи безсилие напукано
в безверието заварено.

В пресъхналото новолуние
сънува как вода нахлува,
а кладенецът е фунията,
която мъртвите надуват.

ДЪРВО

Нерадостно нелека е съдбата
от семето, която му се дава:
да теглят клоните, към небесата,
а коренът в земята да остава.

И колкото към звездното отива
стъблото щом забива в небосклона,
то повече в земята корен впива,
и в ниското небе заплита клони.

От рани по кората и в сърцето,
светът наопаки се преобръща
и клоните са корени в небето,
а корените в клони се превръщат.

В танцуващата буря с ветровете,
стърчи сред повалените си братя.
...И идва краят за онез дървета,
които с плитък корен са в земята.

РАЗМИНАВАНЕ

В живота дълго
дебнех онова,
което всъщност
никога не идва
и сляп оставах
вечно за това,
след мен което тича
да ме стигне.
Целувах
незапомнени жени,
а верните
ме чакаха до края.
Зад всяка самота -
човек стои -
и тя с длето от спомен
го дълбае.
И като гърбица
я нося с мен,
под тежестта на
времето приведен.
Дори изцяло
да е свършен,
животът е за всичкото -
последен!
До синьо бих,
червено настървен
мечтата си,
която все пропада...
Късметът е
на метри преди мен,
но точно с него
рядко си съвпадам.

ЗАВРЪЩАНЕ

След повика на род и код за кръв
отново съм пред старата ни къща,
отдавна скъсал пъпната си връв
дете бях в нея, мъж сега се връщам...

Протяжно охва пътната врата
и хуква миналото срещу мене.
Припомням си - лета подир лета
светът как тука беше до колене.

Прекрачвам праг от бурени обвит
и в спомени, като с трева, обрасъл,
и спомням си, зад рухналия зид,
на воля как играл съм... И пораснал.

Долавям мириса на шарен боб
с лъжица дървена в гърне от глина.
Тук бог остава все така висок,
забравил е с годините да мине.

С очи прозрачни, като ручей жив,
тъй както може само на детето,
да ме посрещне, светъл и щастлив,
дошъл е дядо ми чак от небето.

След лай на куче плисва детски смях
и бос по къси панталони тичам
по пътя днес потънал в жал и прах...
Тук хората са станали на птици.

Припомням си с мечти как пълен бях,
тъй както бъчва с виното пияна...
За пръв път тук за любовта разбрах:
един и стига, а за дружба - двама!

На селски хляб ухае, на уют,
на дим от лютеница и от сладко...
Днес чувам само как мухи жужат
и ударите на сърцето кратки.

Животът в нея е изсъхнал клон,
от паяжини и тъга оплетен,
и лампата на кривия пирон
отдавна само в спомените свети.

След свят без път, през камъни и дъжд
със старата ни къща си говоря.
Завърнах се - узрял от болки мъж,
дете съм щом вратата ѝ отворя.

КАФЕ

Пия утро с кафе с вкус на черна жена
и сред музика стихнал попивам.
Вън деня е забил слънчевата кама
и ранена нощта си отива.

Добро утро, живот, с тази глътка кафе
до жена полусънено гола...
Изветрява страстта в снощното питие,
издимява се в дрехи по пода...

Мирисът на парфюм е незрим балдахин,
който спуснат над спомен остави,
как се дави с езика ми както пингвин,
с едра риба в устата се дави.

Как скимтя като котка извила гърба
и чаршафите стенеха потни
от прехапани устни и мокри бедра,
като влюбени, диви животни.

Ще остана в леглото притворил очи,
с вкус на утро кафето ще пия
и на черното дъно в утайка горчи
тази черна жена и магия...

ЗОРА

Първо съм сърна плашлива,
после сграбчвам като звяр.
Целият ми тон свенливост,
зная, че ще стане жар.

Първо съм една припряна
като мъничка пчела,
после, който път да хвана,
ще допрем със теб чела.

После ще съм тиха сова,
влязла в твоята гора.
Чуваш ли? Викът любовен
в тебе търси си зора.

По теб ми се умира.
Убивай ме нежно, любов.
С тази смърт съм готова
всеки ден в живота ми нов
да завърша отново.

Пак ми се умира, любов,
тъй, без грам двоумене,
сякаш до откат със пищов
стрелят право във мене.

И сякаш по тез стръмнини
себе си лесно намирам.
От упор, любов, ме гръмни,
просто ми се умира!

ПРЕЗ ТЕБ ВИДЯХ

Аз вече съм от лошите момичета.
Днес за първи път през теб видях.
Разпасах подивелите добичета
и на вятъра те попилях.

Разнесох те с шума по булевардите
и те пуснах в облаците прах.
За мене си оставих милиардите
тихи дни в зелените поля.

Последвах аз онези нежни начини
извън мене теб да отнеса.
В сърцето нека тупкащото крачене
води ме към по-добри места.

ПО МЪЖКИ

Не, аз няма и днес да рисувам
без цветове върху бели платна,
като влюбен мак как ме целуваш
и като вятър как милвам те аз.

Да, каквото аз трябваше, сторих
и доверих ти се първа в нощта.
Мъжки толкова пъти говорих,
по мъжки толкова пъти се спрях,

че забравих сърцето с ума ти
какво е да чезне в нежна мъгла...
Мъж бях толкова, толкова пъти,
нека веднъж поне бъда жена.

СТРЪК ДУША

Има някакъв мир, на небето когато
вечер просто погледаш звездите
и полека залива те чувство приятно,
сякаш литваш към тях като птица.

А луната - безсрамница - цял те поглъща,
мамят с песни вълшебни щурците.
Бавно-бавно душата у теб се превръща
в стрък трева, разлюлян сред тревите.

Даже времето в нощите хода си спира –
кротко свива криле уморени.
Дъх си поемаш и някак внезапно разбираш
вътре в теб, че е цялото време.

БРОДИРАМ СТИХ ПО ИЗВОРНА ВОДА

Все още съм цветче от този свят,
все още дишам земното си време...
Понякога денят ми е зъбат,
понякога е вихрогонно стреме,
което ме отнася през гори,
където си играя на принцеса
и с рицар млад танцувам до зори,
в една, уви, измислена пиеса...

Понякога се сурвам през бърда,
мечтите си душисти да догоня,
бродирам стих по изворна вода
и звучни рими в струите ѝ роня...
И още си играя на живот,
и още съм отсам върхар разлистен,
но някъде в откrehнатия свод
изгряла е отвъдната ми писта.

ЦИГАНСКО СЛЪНЦЕ С ЛИЦЕ НА МЕСИЯ

Мъглата прилази в дървета и храсти,
стаени замлъкнаха в нея врабчета...
И слънцето бледо, безкръвно, несвястно
далече зад облаци нейде закрета.

Залутана сврака над мен префюфюка,
потъна в невидим портал през мъглата...
Но вятър задуха, отвори се люкът
на синята вис в лъчезарна позлата.

И пак зачирикаха с радост врабчета,
настана из храстите шум, олелия,
че циганско слънце откряна небето,
надничайки благо, с лице на месия...

НЕБЕСНИ КОНЕ

Протегнали души през световете,
танцуват те по пасищата звездни;
прескачат над космическите бездни,
разтворили на любовта крилете.

Копитата им чаткат в нотописа
на цъфналата пролетно Вселена...
И бог навеки космоса ориса
за тях да пее с обич кантилена,

в която сини-сини до въздишка
се раждат сутрин млади небесата,
а по невидима вълшебна нишка
се спускат в цвят на Ирис чудесата.

МИРАЖНО

Чуваш ли как пеят песъчинките
и перперят неистово в стиха ми:
ин ян ин ян ин ян ин
ян ин ян ин ян ин ян

Оранжевото слънце на пустинята
тупти в сърцето на камилата...
Миражно е в съня на гущера,
полегнал в гънките на Персия...

Към себе си пътувам, тръгнала
към тебе през пустините на Азия.
Ти знаеш колко жежко е да търсиш
оазиса на вечното познание.

И неочаквано да го откриеш
в разцъфнала пустинна роза,
която, жадна за любов, припява:
ин ян ин ян ин ян ин
ян ин ян ин ян ин ян

Миражно във съня на гущера,
полегнал в гънките на Персия...

РУБАИ

Винарката във виното се ражда,
живота ни обаче не услажда.
Кръжи в опиянените ни взори
с единствената цел да ни досажда.

* * *

Мъже и вино, вино и мъже –
въздиша бяла гръд под фередже...
И тръпне, че евнухът я следи
и може да увисне на въже.

* * *

Как виното – едничка глътка –
препуска в нас подобно хрътка,
люлее палаво нозете
и врътка ли кръвта ни, врътка...

* * *

Сърната в мен копнее за дъбрава,
детето – да играе до забрава;
съпругата – да властва като Хера,
любимата – прегръдка сред морава.

ГАЛУНИНАТА САБЯ

Галуно, либе хубаво,
косите ти - свилени, очите ти - сини вирове -
в тях потъвам.
Как се на чешма видохме, как ни се взори срещнаха,
сама ми кобилица даваш, тебе да изпроводя.
Галуно, нежна кошуто,
как се на Женски вир сретихме,
устните ти - ягодови,
вричането - магесно.
Що ли те майкя не дава
на овчар беден невеста,
а сме си дали сърцата.
Кога се роса дигнала,
песен юнашка е литнала,
момци са на рат тръгнали
за земя наша страдална.
Та ми те видох, девойко,
сърце ми за тебе се лее и тия думи изрича:
- Галуно, либе хубаво,
немам си пръстен годежен,
кахърна ми е душата.
А ти ми вързоп даваш, с китка трендафил закичваш.
- Не се кахъри, Бояне!
Давам ти на дедо сабята -
тя е оброка ни сватбен,
с нея чалми да ломиш.

Га се на Чипровци бихме,
много си врази затрихме,
но пак са безчет остале.
И се на село вратихме,
селото - изгорело,
нема Галуна невеста.
Сите са в рът побегнале,
сите са пропищеле,
подир тех -
башибозук страшен.
Та вдигнах сабя оброчна и се на момци провикнах:
- Сговорна моя дружина!
Нема да паднем мърцина!
Челяд да си спасиме,
да пазим честно име.
В кръв шумолят полята,
ще излети душата,
ала не давам сабята,
сабята си - галунина.
Галуно, либе хубаво,
що е солен дъжд закапал?
Очите ти - вирове, в теб ми потъна сърцето...
Га се лета минале,
момче у гора вървеше и му гора шепнеше.
Там - на баира остала сал една ръка хайдушка,
стиснала здраво сабята.
И се момче затича,
майци си да покаже.
Взела е майка сабята, с черна я забрадка повила.
- Туй е на тейка ти сабята... -

заръда майка Галуна.
Галуно, либе хубаво,
виждам те от светлината,
уемам се към небосвода,
ала те помня в душата.
Кога се гора зашуми -
с листо да те погаля,
кога се е вятър подухнал -
с него да те целуна...

*Баладата се основава на предание от с.Митровци
за Чипровското въстание.*

САМОДИВСКОТО ДЪРВО

Трена си у гора ходеше,
скръбна си желба жалеше:
- Ой те теб, дъбе оброчен,
за желбата ми нарочен.
Две съм дечица зачнала,
две са у земе легнале.
Боже, във твоето име,
чедото трето спаси ми!

Поел я дъба желбата,
заплакали са клонете.
Не ми дошла Божа майка,
най ми дошла самодива.
- Немаш грех, майчице клета.
Баба ти триж е проклета,
де пеленаче остави
до свещен дъб да се спомине...

Своя кръв искаш да имаш,
своя кръв трябва да взимам.

х х х

Трена на колене паднала,
моли се ничком от душа:
- Вземи ми кръвта, оброчнице,
сал ми детенце не взимай!

Зашепнала самодива,
с вода я вълшебна умила
от самодивското кладенче.
Взела ѝ само шамията,
оброка да закрепят...
Тъй си е Трена родила
момченце с косици златни
от самодивското баене...

х х х

Ех, че е радост бликнала!
Засмял се Иван хайдутин:
не му е слънце у дома,
най му е чедо родено –
да му засвети сърцето...

Тръгна Иван пак хайдутин.
Тръгна, та се не виде.
С китка го Трена проводи,
но за оброк замълча.
Печат ѝ ням на уста,
камък ѝ тежък на сърце.

х х х

Га се е месец запълнил,
треска я Трена затресе,
как рожба да си остави,
клетва да си изпълни.
Че си е люлка вързала
на дърво старо, клонато.
Тежка си сълза избърса,
под дъба да се разплати.

- Свидно ми чедо, прощавай!
Майка ти е оброчена.
Кога за мене заплачеш,
вятър да те залюлей.
Кога си мляко поискаш,
кошута да те напои.

х х х

На колене Трена паднала,
очи си о дъб зажмала,
края си да не види.
Дърво си е заплакало,

даже и камънете.
Дошла ми е самодива
и си е майка вдигнала.
С бяла я свила повила,
викнала вълшебна сила,
посестрима да я стори...

х х х

Тоз миг си е дъб забучал,
засветил и проговорил:
- Свидната кръв е платена.
Немаш дан, майчице Трена.
Там на Орлова поляна,
паднал е Иван хайдутин.
Куршум му е на чело,
сабя му е у ръка...

х х х

Горко си Трена заплака,
себе си за оброк бе чакала.
Желно детенце поглежда,
своя едничка надежда:
- Късно дойдох за оброка.
Твоята съдба е жестока –
или без майка би било,
или без тейко-закрила.

Тея е думи думала,
към върли връх е тръгнала.
Литнала със самодиви,
юнака да си оплачат,
що е за вяра погинал.

*Баладата се основава на вековния оброчен дъб
в село Бузяковци*

РАКОВИНА

Лятото е в своя примамващ цвят.
Синьото - вечно. Вкус за живот.
Солени слънца в мен се гонят.
Здравей, мое море - аз пак съм тук!

Не те усещам. В раковина съм,
останала без глас. Не достига въздух.
Отговора знам – в синя тишина
казвам ти здравей, а сбогом чух...

Ти едва с вълните ме докосна
в опит да летя. Не си отивай!
Твоя съм, море! И песента ми
в чуждото сърце. Не ме ли чуваш?

Сбогом, синьо море. Няма напред.
Твоята жадувана милувка
стъпките ми изтри. Оставам в теб.
Малък седеф от безмерна пустош.

ПЕСЪЧИНКИ

В края на небето слънце измива
ръце с вълни, напластили суша,
без сито и нежно то пречиства
сърца от пясък, лятно пресовани.

Песъчинки редят объркано
извинения с последни вълни,
чужди на сезонните истини,
тръгват аргументирано силно.

Смълчани назад към желания,
издърпват думи, галят с тях плажа,
напомнят с въздишка за чувства,
излезли да посрещнат пасажа.

В края на брега слънцето избира
ден, който песъчинките да пазят,
да състаряват в спомен, хербарий,
сърца от пясък - за друго лято.

ЛЕТЕН КАПАН

Морето е с дъх на водорасли,
безбрежно синьо, узряло за сън,
от него извайваш с дланта си
богиня, каквато искаш да съм.

Морето изтича между пръсти,
сладко изтънява като зноен плод.
Летният му вкус те привлича,
събираш ме с капки от любов.

В пореден капан от лъжа си ти,
морето те омайва, заслепява,
сплиташ думи в слънчеви дни,
изпиваш ме до дъно и забравяш.

ДЪЖД

Дъждът се стича по стъклата.
Безпаметно вали – не спира.
Дори е мокра тишината,
която в стаята извира.
Листът е бял и недописан –
напомня бяла, суха локва.
Сред нея ей така стъписан
е моят образ – дъжд... във рокля.

АКО НЕ ТЕ СРЕЩНА НИКОГА

*„Ако не те срещна никога,
поне да не усещам липсата
ти...”
/Из филма „Тънка червена ли-
ния”/*

Зад хълма с прегорялата трева
сама те зърнах някак отдалече.
Прегърнал свойски залеза с ръка,
се гмурна в в лоното на лятна вечер.
Слънцето веднага се разбърза -
червено като мак полегна с тебе.
Затичах се като отвързана,
но и следа на можех да съгледам!..
Вятърът във шепи се изкиска.
Светлината постепенно потъмня
и тревата, морна, се разплиска.
А бананът на небето пак узря.
И тревите стенеха със мене.
Себе си желях да погубя.
Бяха, падах ничком на колене,
но... не исках липсата ти да загубя!

СЛЕД ЗАЛЕЗА

Когато залезът на запад прокърви
и хоризонтът във червено се обагри;
когато по небето първите звезди
извезат тъмнината със сребристи багри –
тъгата пак във моето сърце гори,
наметната със тъмносино наметало.
По капки кръв пристъпва в твоите следи
и търси нещо в любовта ни – оцеляло...
А във щурците още любят лятото
и с песните нестихващи му се отдават.
За тебе си останах непознатата,
която в спомените бъдни ще познаваш...

.

СЪЛЗА

Денят прегаря сред тревите;
сред сенките на късното ни лято.
Задавя ни сълза в очите –
последна от отлитащото ято.
Сълза – тя още пази тайна,
която само лете разгадава.
А есента съвсем нехайно
след птиците на юг я разпилява.

ЖИВОТЪТ Е СЦЕНА...

„Животът е сцена и всички сме актьори...”

Уилям Шекспир

Завесата сега пред теб се вдига...
Излизаш бавно, мъничко смутен,
че репликите няма ги на книга,
а ти ги сътворяваш всеки ден...
Подбиращ вещо сам костюми, маски –
едни - за плач, а други – за смеха.
Рисуваш себе си в различни краски –
ту ангел си, ту - дяволска следа...
И помощ нямаш ти от режисьора,
че жребият е сам да си такъв.
Не можеш да разчиташ на суфльора,
дори безпаметно да плюеш кръв!
Прожекторите светят ти в очите.
В тъмното не виждаш ти лицата.
Дали успях? Въпросът риторичен
пак засяда като кост в душата.
Възходи и падения... Сълзите...
Излизане от кожата докрай!
Любови и раздели под звездите...
Аплаузи и... идва твоят край.
Понякога и тях почти ги няма.
Заплащаш грешките със много кръв.
В червено пълниш своя мътна яма
от рухнали надежди да си пръв!
Завесата се спуска. Ах, кога ли
времето през теб изтече като дим?...
Сън животът бил е. Не разбра ли?
От утре... с друг актьор си заменим.

РОДОПЧАНКА

Самодива във бели одежди
във съня ти се плъзва за миг.
Утринта обещава надежди
и те буди със светлосин лик.

В бързоструен поток се измиваш
и донасяш във стомна вода.
После сръчно набираш коприва
и вариш за децата чорба.

Синовете изпращаш с усмивка,
с дъщерите предеш до среднощ.
И ръцете не знаят почивка –
как намериха толкова мощ?

Песни пееш, във чергите вплиташ
своя чист многоцветен живот.
Ненатрапчиво Бога почиташ.
Своя залък изкарваш със пот.

Тъй във труд дните твои изтичат,
сякаш без да оставят следа.
Но смехът и сълзите се стичат
и белязват неравна земя.

Ти съпруга си, майка и баба,
господарка на таз планина.
Горда българко, теб поздравявам
и с душата към теб се стремя.

ПЪТИЩА

На малки глътки ти отпивай, бавно.
И нищо, че горчи пелинът днес.
Ще пия с теб. Във чашите поравно
любов и спомен сипах аз нощес.

Не ме кори. Дори не ме обичай.
Спомни си просто за онези дни.
Тогава аз бях твоето момиче.
А ти пък беше мой. Сега не си.

Безкрайни пътища във мен се стичат,
по прашните им стъпки ги броя.
И хора разни често ги пресичат.
Но аз вървя небрежно все сама.

Със съжаление не ме поглеждай.
Той, изборът, нали си беше мой.
Сипи във чашата ми грам надежда
и повече недей се безпокой.

Ще тръгвам. Окъсняхме много вече.
Във мен еhti на стъпките зовът.
И за последно, преди път далечен,
във чашата налей ми самота.

ЮЛСКО ЛЯТО

Роди се във лъчите край Каварна,
от морска пяна и от хладен бриз.
Дари деня с усмивка лъчезарна,
очи разтвори с цвят на аметист.
А после втурна се към планината,
откъсна цвят от жълт кантарион,
огледа се небрежно в езерата,
притича през дъбрави милион...
Избяга, на житата се отдаде,
взе аленото на разцъфнал мак
и щедро синевата си раздаде.
Със ветровете залудува пак.
А аз те следвах тихичко, на пръсти –
теб, мое лято, юлският хлапак.
Дори да си отидеш – ще те търся
и ще те чакам пак до Камен бряг.

ЕСЕННА СТРЕЛА

В душата ми покълват капки здрач
и сливат се в прегръдка с тишината.
Обгърнат в листопад, изгубен плач
по улицата празна се премята.

И вятърът студен не е готов
да ми прости откраднатото лято.
Дъждът, отмил последната любов,
сбогува се с отлитащото ято.

Дори брегът – спокоен и красив -
облича се в мъглата необятна.
Навъсено в небето облак сив
отнася хищно топлината лятна.

Тъгувам аз в дъждовния пейзаж.
Чадърени реалности се случват.
От пясък и море реда колаж,
но вятърът със есен ме улучва.

ПЕПЕРУДАТА И ПЛАМЪКЪТ

Не бе оригинална.
По-скоро – банална.
Но влюби се тя в пламък бял.
Преброди полето,
премина морето,
строи своя слаб арсенал...

Тя мисъл наточи,
целта си посочи,
решително тръгна напред.
А той си блестеше,
умът му искреше,
стоеше си тъй - непревзет.

С мираж заслепена,
от мисъл втълпена,
тя смело разпери крила.
Уви, изумрудени
в мечти пеперудени,
но всъщност – крила на нощта.

И пламъкът ярък,
безмилостно жарък,
превърна на пепел сърце.
Една пеперуда
с крила от заблуда
умря с обгорено лице.

* * *

Детството е волна птица.
(Не е само любовта.)
Лястовица е, на жица,
само че не чака есента.
Още лятото излита,
щом черешите узреят.
Но за връщане – не питай.
Ветрове ще го отвеят
и не ще се то завърне.
То лети като стрела.
Детството си да прегърне
иска всеки, но с крила
леки, като пеперуда
то изхвърча, във унес...
Най-голямата заблуда
е, че сме го съхранили днес.

СТАРИТЕ КНИГИ

Не обичам нови книги, гланцирани, мазни...
Някак си те не ми вдъхват доверие.
Старите книги ме повече блазнят.
За мен те са просто свети изделия!

Старите книги са прашни и грозни,
ала в това им е чарът могъщ.
Старите книги не са претенциозни,
макар и прелиствани от не един пръст.

Старите книги пазят историята.
Старата писменост в тях още диша.
Надживели рекламата, хита, еуфорията,
ценни за туй са, което в тях пише.

Старите книги миришат приятно.
Вземеш ги, с твърди корици, стабилни...
Старите книги са имане златно!
Те правят нациите мъдри и силни.

* * *

Есента е тънка като струна
и е потайна като плюш.
Едва ли има някой нецелунат
от сладката кора на круша.

Едва ли има някой неунесен
по пъстрите клони на дървесата.
Те сякаш пеят нестинарска песен
и парят като с въглени Земята.

И гроздето подготвя партитура
за есенна симфония трапезна,
а тиквата се хили щуро,
преди още във печката да влезне.

Сладката във мазето попридрънкват
от нетърпение да ги отворят.
Дърва за огън насъбрани са, да стъкват,
а столицата пак е пълна с хора.

Децата на училище, с буквара,
във кошера бръмчат и сричат гласно.

Есента е новата, макар и стара, гара
на този влак – живот, трагичен и прекрасен.

* * *

Скрий в шепите си Коледата
и ще видиш как блести.

Скрий в шепите си Коледата.
Като сърчице ще затупти.

Скрий в шепите си Коледата.
Ще ги стопли.
Болката ще разтопи.

Скрий в шепите си Коледата.
Музика ще зазвъни.

И тогава ще усетиш,
даже да е малка тя,
даже бедна да е тя,
даже и самотна да е тя,
шепа Коледа да имаш,
пак ще се родиш с Христа!

**СПЪТНИЦЕ СТАРА,
МОЯ ПЪРВА ЛЮБОВ**

Спътнице стара, моя първа любов,
моя първа любов и последна.
Позволи ми сега, в тая плачеща нощ,
да се спра и до теб да приседна.
Позволи на ръката ми плаха сега
по страните ти длан да увие,
да докоснат на устните твои дъха
на моите ти позволи им.
Че сбрали са толкова жажда, а аз
съм останала вече без сили
да разпитвам за извора с жива вода.
Да разквася ги, ти позволи ми.
Не нося в ръцете си златни пари
в отплата на теб да харизам.
Но в очите си съм събрала сълзи
и светлина в душата си имам.
Дай ми подслон, моя първа любов,
нека до теб да приседна.
И нека, любов, в тая плачеща нощ
по вода да ни тъгне с тебе.

ЗА ТЕБ НАПИСАХ НАЙ-ДОБРИТЕ СТИХОВЕ

За теб написах най-добрите стихове,
защото ти така го пожела.
Защото ми дари онези мигове,
които подлудяваха кръвта.
Защото, без да питаш, подари ми
и силните последни ветрове,
които дълго носиха килима ни
над кротките заспали градове.
И всеки път, останало без сили,
в очакване на следващата нощ,
сърцето ми чертаеше маршрути
навсякъде по земното кълбо.
И ти пристигаше с развяна риза,
събрал в гърдите си на слънцето дъха.
А как ухаеше на цвят и близост...
Настръхвам като мисля за това.
Разплиташе косите ми с пръсти
и яхвахме вълшебния килим.
Ти казваше, че беше онзи същият,
на който бе летял и Аладин.
Изчезваше под нас земята цялата
и срещахме воюващи орли.
Откривахме изгубени оазиси
и пиехме от техните води.
А после състезавахме се с вятъра
кой пръв ще стигне края на света –
той вечно ни се сърдеше, когато
печелехме поредната игра.
За туй написах аз онези стихове,
защото ти ми подари света.
Защото ме остави да обичам.
Защото ме обича. За това!

ЦИГАРАТА И ЛЮБОВТА

Запалвам си поредната цигара
и бавно и безшумно ето пак
опитвам си от нейните катрани,
за да не забравя как горчат.
Луната ме поглежда, вдига вежди
и пак не казва нищо, пак мълчи.
А аз се лъжа с празните надежди
да спра да пуша утре може би.
От утре! А какво за днес да кажа?
То вчерашното утре беше днес.
И тъй се трупат дните ми цигарени,
с катранен вкус на никотинов мед.
Аз още помня болката в гърдите
и първото завиване на свят.
А после как да дишам се опитвах
през цял един, безкрайно дълъг час.
След първата цигара вече знаех,
че няма друга болка на света,
която да наподобява тая.
Докато не се сблъсках с любовта.
За нея също слушах, че е сладка,
че има аромат и че гори.
И също, че опитах ли я, ставаш
зависим, пък макар и да боли.
И ето, че към първата ми дрога
прибави се и друга. И така
все още се нуждая аз от доза.
А вече и не питам за цена.

НАПРЕД, НАПРЕД

Кога ли най-накрая ще успея
в живота си да сложа малко ред?
И гледам как забързаните хора
не спират и вървят напред, напред...
Изглеждат сякаш знаят си цената,
изглеждат сякаш всичко им е в ред.
За туй и аз се смесвам с тълпата
и мене таз река да повлече.
И аз с тях опитвам се да крача.
Дано да вляза в някой коловоз.
Премигват лудо покрай мен мигачи
и все по-бързо крачи тоз' народ.
И всички са мобилни и модерни –
слушалки, телефони и уотсап –
облеччени еднакво, с дънки тесни.
Не знаят на къде и те вървят.
Не ме поглеждат и не се усмихват,
погълнати от лудия парад.
От тях едва ли някой се замисля,
че още има хора в този свят,
които пишат думи на хартия
и в плик изпращат своите писма.
Натам, където в пощенска кутия
ги носи още пощальон, от път.
Че в на'што детство нямаше уеб сайтове,
модерни телефони, интернет.
Но знаехме къде са ни приятелите
и всичко за света. Напред, напред...

ТИШИНА

Струните ѝ тягостно мълчат –
днес не пее звънката китара.
В ъгъла събира своята скръб
и тъжно си припомня песен стара.
Вятърът в пердетата бучи
и смее се на нотните гирлянди,
а нейде в градината стърчи
едно дърво с череши необрани.
В тая тежка лятна тишина
и птиците по клоните не пеят,
спомнят си китарения глас
и тъй остават тъжни да немеят.
Няма я и детската ръка
своята китара да погали.
Само тая тежка тишина
тук остава себе си да пази.

ВСЕ НАТАТЪК

Ела със мен,
пробягай тъмнината,
в гора от мисли
пиша този стих,
не спирай тук,
отивай все нататък,
дъждът тъй тихо,
нежно ромоли!

Във звезден прах
се крият ветровете
и сладък сън
на клепките лежи,
в пера на птици
греят цветовете,
в прозрачно-синьо
лилията спи.

Остава тук
любовната магия,
не се е крила
нивга досега,
тя ореол е - светъл
и различен
прогонила
за кой ли път
страха!

ВРИЧАНЕ В ЛЮБОВ

Кажи ми
как да се обичаме,
когато болката е в нас,
във думи
с теб ще се обличаме
един за друг
на този свят!
Сами ли
устните говорят,
или се вричат във любов
и със дихания горещи,
докосват се
и си шептят!
Пред нас
е утрото, не спирай,
без тебе, как да продължа,
без теб
звездите не изгряват,
без теб
оставам в самота!

ЖИВОТ

Един миг безкрайност,
една частица радост,
пълни шепи топлина,
една прегръдка щастие,
един поглед красота,
едно небе светлина,
един живот любов,
цял един живот обич!

НЕЖЕН СИЛУЕТ

Замира тихо маранята,
рисува нежен силует,
а слънцето със жар засипва
тревичка всяка, всеки цвят,
ветрец ленив поява леко,
полярен сън в горещо лято
прохладна вечер в звездна нощ,
защо ли да те търся в мрака,
щом вътре в мен е Светлината!!!

МИРИС НА ЩАСТИЕ

Цъфтят ли вишните,
или акацията тръпне,
във бели цветове
съм все облечена,
морето стене ли
или водата шумоли,
във тюркоаз са
мислите ми сгушени.
Дори насън се гоним
по инерция,
дори в тъга
усмивките си сливаме,
приспиваме на времето
прибоя
в очакване на
нещо магнетично,
заслушани във
песенно припяване,
долавяме пак
силното усещане,
че още днес и утре
и завинаги
ще носим синевата
във мечтите си
и мириса на
Идващото Щастие!!!

РЕКВИЕМ

Боже мой, Любовта на живота ми,
съботно, прозаично, пеша,
по тротоара самотно
с чанта пазарска в ръка,

замислено някак, унило,
провлачваше крачки по стръмното...
Боже, за него ли бих пила
отрова и бих осъмвала

над челото му светлооко,
в косите му заплетена...
Боже мой, Любовта на живота ми -
с рамене, наметнати с есен...

Строях му от пясък къща,
помиташе ме морето.
И с крачките му мерех пътя,
по който ще влезем в небето...

Любовта ми пресече човешки,
обичайно до скука - на зелено.
Аз останах - видях отсреща
най-безЛюбовното си стихотворение.

ЗНАМ ЛИ...

Да ти пиша, знам ли, ти чу ли -
в тази зима прокапа капчук.
Привечер, януари, а юли -
тук на прага. Тук-тук.

Отвисоко се спусна Някой,
дето му знам деветте небета.
И почука - тук-тук съм - вятър.
И се роня - трохи е сърцето.

На тресчици дъха насечен -
спомен за покрив - след лятна буря.
Януари е, а се бях вrekла
оня плач да остане в юли.

КАК БИХ МОГЛА ДА РАЗКАЖА ДЪЖДА...

Само на теб - тихо и светло.
Бурята някога се изваля.
И си отиде. Остана небето.

Как ще започна... След край се мълчи.
Да започна тогава от края -
само небе и само вали.
Нито да помня, нито да зная.

Валя библейски дълго, протяжно.
Научих се да преплувам тъга.
На отвъдния бряг пак на теб ще разказвам,
само на теб - тих и светъл дъжда...

НЕЗАБРАВКИ

Косачът бе забравен сред тревите.
За малко беше кривнал, да почине.
Отминах го, не смогна да попита,
дали ще стане сянка... И откъснах името му

от дивия си впряг със облачни коне напролет,
от снопчето си с летни незабравки,
от есенните си стърнища, с дъждове наболи.
От зимите си без пъртина. Само с шепа пясък.

И оттогава не препускам подир облак.
Във подгъва не крия летен пясък.
Със дъждовете есенни изобщо не говоря...

Кой знай защо, понякога сънувам незабравки.

ЕДНА ТЪГА, КОЯТО СИ ОТИВА...

Една тъга, която ми отива...

И от години във огнището и струйка дим
въпрос подир въпрос в очите ми извива.

Отричах, че светът е повторим.

Как би могъл - с тъга, която ми отива.

Додето я наметнах като шал любим.

Все още възел е, но не и примка върху шия.

А беше летен шал, и пясъчен, и на вълни.

На пръски и на пръсти -

тъгата си отива...

ОБЯСНЕНИЕ В ЛЮБОВ

Дали все тъй ще ме обичаш,
когато сме сами, на път за "Там"?
От щедростта ти често се стъписвам,
с какво съм я заслужила, не знам.

За споровете празни, за игрите
виновниците знаем - ти и аз,
но си прощаваме като светците
със жест невидим, винаги без глас.

Животе мой, дойде моментът
в любов към тебе да се закълна;
най-смислената моя връзка,
от край без тайни, грим и суета.

Не трий ръце, не правя равносметка.
По гръб не падам, не търси вина.
Но приеми от мене символичната халка,
бъди мой спътник, и кажи ми „Да!“

Мой винаги... до вечността.

Прошепнати думи
във тъмното грях,
събудили страсти,
прогонили страх.
Ласки-загадка,
полъх на цвят,
докоснали нежно,
със нежност горят.

Къде сте забързани?
Останете при мен.
Без вас ще е тъжен
неизбежният ден.

СИНЯ ТЪГА

С детски кикот се шмугна зад тъгла моето лято –
синя рокля, посипана с капки от дъжд, зашумя.
И най-жаркото слънце, живота ми щедро огряло,
ме потуша по рамото свойски: – Поспри!
Нажежено до бяло е твоето малко сърце...

Отмаляло в очите ми блесна
последното циганско лято,
миг преди да го сграбча със своите топли ръце...
С бързи стъпки по пясъка хукна
да гони морето, събрало
най-солената, стара, огромна човешка тъга.

Не ми бягай!..
Ще хукна по твоите стъпки към залеза...
Парят още по пясъка твоите боси крака.
Още чайки и гларуси мамят душата ми с крясъка...
Още хрускат на мидите мъртвите, черни тела.

Ще те стигна, море!
Някой ден ще те стигна, завинаги.
Ще прегърна вълните солени –
ще стана и аз на вълна,
ще се слея със лятното слънце
и бризът ще гали душата ми...
Ще изпие морето на глътки
и моята синя тъга...

СУРОВИЯТ РИБАР

Привързва лодката си – милата невеста – на кея.
Очите му обичат хиляди жени, сърцето – само нея.

Но той не рови тишините си за стръв,
сред залива безбрежен
заравя само истинския мъж във нечия постеля.

А после отливът... Той мрежите плете,
изпива сто морета
и дави бавно в мъжкото сърце солената несрета.

От сто години сякаш е венчан
за лодката си стара –
той е Язон и Йонас, и Харон с небето в надпревара.

Но тази луда негова любов
полека го убива. Той пие...
Духът на виното е същи благослов
и само в спирта – истината жива.

Суровият рибар...
Той има мишци здрави, колене и пъргав ум,
той е „и стръв, и улов, с кожа на акула“.
Морето му е брат и сват, и кум.
Суровият рибар на друг не се преструва.

Развързва лодката си – милата невеста – от кея...
Очите му прегръщат морските вълни.
Краката, здраво стъпили на нея,
сърцето със двигателя бумти.

А изгревът безмълвно го зове
към вечността на бурното море...

ПРОЛЕТТА НА БОТИЧЕЛИ

отдавна съм забравила

за празничните рокли във неделя
(неделите се преродиха в делници)
за чашите изискани вина
с кристалните им трели
и битките с фалшиви мелници
забравила съм всички ярки червила -
следи ужасни
по ризите на необмислени дела
(измислено опасни)
по двете ми изскубнати ръце
мазолите
пъстрейт като тъжни зверове
в различни роли —
почти като любовни отпечатащи
от всички мои минали мъже
болят ме още
остатъци от стари светове
с безсънни нощи...

а той е друг

рисува леко в страшните мазоли
не лица

а **днк**-спирали

по дланите ми птици със криле
рисува (и огньовете пали)
и делничната моя голота
в безумните недели
облича сам с безкрайна лекота
(след чаша вино) с нежни акварели...

отдавна съм забравила

за празничните рокли във неделя

смених ги с пролетта на **Ботичели**

ГЪЛЪБИТЕ НА ТЕРАСАТА

Закусвам сутрин на терасата стар хляб и нови измерения.
Преглъщам тихи несъгласия с тревожните си настроения.
И стискам зъби в постоянството, което надживява всичко –
живота, времето, пространството и моята невзрачна личност.

Но иска ми се от душата – спаружен залък хляб – да мога
трохи от вяра да изроня за тебе, себе си и Бога...
За миналите ми тегòби и настоящите несрети,
за дните – посивели роби на господаря – битието.

Трошици само. Малка шепа. С която да нахраня тези
красиви гълъби край мене. И висините на небето.
И пролетната си умора. Изпосталялото си време...
И моите слова, за Бога, да се захванат за зелено.

Каква безмълвна хладна сутрин! Тераса, птици, малка
къща...

Ятата им сама разпръсквам, но вятърът при мен ги връща –
роящи леки перушинки, отскубнали се от крилата
на гълъбите, дето сутрин кълват от хляба на душата.

Какво пък, нека да ги има! Дори най-малките трошици,
след тежката и дълга зима ще са храна за силни птици.
И в опита си за летене, и в пътя си към небесата
ще се завръщат уморени
при мен,
по пътя към гнездата.

СИНТАКСИС

Поставихме точка пред изречението.
В минало свършено време е някак по-лесно да се
гледа напред.

Синтаксисът ни умори до синьо.
Междуметията отлетяха като неканени птици.
Няма подлог...

Определенията са вече ненужни,
допълненията - безпредметни,
обстоятелствата - опасни.

Само сказуемите още се лутат между запетаите
заедно с горчивото усещане на контекста.

Ще си напиша ново изречение;
в прав словоред,
с възвратен глагол,
без подчинени фрази.
Без въпросителни частици.
С една главна част.

И ще го пусна да се пързая с шейната на многото-
чието.

С м е я с е ...

КОЛКОТО ТОЛКОВА

Години нося на гърба си.
Умора трупам във сърцето.
Надежда крачи по ръба си.
Бразди дълбаят ми лицето.

Животът ми стоварва грижи
и иска аз да ги понасям.
Часовникът стрелките движи
и дните в календар нанасям.

И с малки радости живея,
а болките със тях туширам.
И никак даже не умея
за себе си да афиширам.

Живея с простичките думи:
надежда, радост, труд и болка.
Събирам есенните шуми,
а нося пролетната шнолка.

И слагам новите си дрехи
върху стареещото тяло.
Сънувам делнични успехи
и как парчета стават цяло.

ЖИВОТЪТ С МЕН ДА СЕ СБОГУВА

Понесъл дните си на гръб
към края вече неизбежен,
след себе си оставям скръб
и спомен тих - за мене нежен.

Оставям, Боже, своя знак
на път под есенната шума.
Прекрачил къщния си праг,
изричам страшната си дума.

Отивам си! С ръка във джоб
ще махам на живота земен.
Оставям тука само гроб
и ставам аз човек неземеен.

А този живот - така без мене,
да страда и да ме тъгува.
И нека всеки божи ден
виновно с мен да се сбогува.

НОЩТА НА РАЗДЯЛАТА

Нощта се разстила над мене
и мракът на рамо лежи.
Мъглата на прага ми стене
и злобна край къщи кръжи.

Въпроси висят в тишината
и думи в устата горчат.
Мълчи и потайно стената,
край нея тополи стърчат.

И аз във опушена стая
разпъвам ума си на кръст,
и мисля сега за оная,
която отритна ме с пръст.

Нощта ми в перо се побира
и пиша нерадостен стих.
И болка душата раздира -
осъмвам безсънен и тих.

А утро без жалост нахлува
със своите остри лъчи.
И мъртво сърцето ми плува
във тъжни, неспали очи.

НА ЧАША РАЙСКИ РОМ

По пътищата на живота
вървя със погледа напред.
Изкачвам своята Голгота
и нося кръста си отпред.

Във дните радостни и тъжни
разпъвам мислите на длан.
И в пътищата си окръжни
въртя се с план или без план.

И тъй пътека до пътека,
след себе си оставям път.
Подпирам се, но не на щека,
а сам на божия си прът.

И в стъпка, в крачка - все нататък,
стопявам часове и дни.
Изграждам моста за оттатък,
където няма съдбини.

И с кръста моста ще премина
и там ще бъде моят дом.
Ще чакам пак да сме двамина
на чашка топъл райски ром.

ЕЛА, ЛЮБОВ

В душата ми вилнее зима.
Кръстосва се снега със лед.
А искам пролет в мен да има.
Нощта да бъде като мед.

Ела сега! Във тази зима!
Свари ми, мила, винен чай.
Ела сега непредвидима...
За себе си ме ти венчай!

Стопли вино в сърдечна чаша.
Сипи му ти любов и зов.
И в тази светла вечер наша
да се напием със любов.

БУЛЕВАРД

Аз приличам на тягостен, стар булевард,
със обрулени кестени, стари витрини.
Мисълта ми – заложица в клуб за хазарт
чака твоите стъпки отново да минат,
както някога бавно сновяха по мен.
Аз застилах килим от мечти и копнежи.
Булевард бях. За твоите стъпки скроен.
А сега съм потънал във прах. И понеже
още дишам във нощите твоя парфюм
и забравил съм дим и бензинови пари,
та си викам понякога сам и на ум –
да се струпа дърво. Или гръм да удари,
че да срути асфалт и бетони по мен.
Да сноват репортери. Да вият патрулки.
И във този ден – сигурно зъл и студен -
да се сетиш за нощите с цвят на светулки.
Че след хиляди стъпки, сновяли по мен,
чакам твоите в мрака отново да чуя.
Булевардът без стъпки е тих и сломен.
Само вятър и горест отнякъде хлуят.

ТИШИНАТА ЩЕ СТЕНЕ

Търпелив съм – да знаеш. Ще чистя праха.
Ще подрязвам цветята край твоите рими.
Ще съм вярното куче, когато страхът
във очите ти, просто така – заблести ми.

Ще съм малкото хапче, когато глава
заболи те – от всичките дневни проблеми.
Като Слънчо – неспирно край теб ще снова,
щом съня ти сред нощите някой отнеме.

Ще съм глътката хладна и свежа вода,
щом подгони те остра и искаща жажда.
Новина във ефира за теб ще сведа,
ако TV-програмата скука поражда.

Ще съм вечно край теб. Ще съм някъде там –
между мене и теб тишината ще стене.
И един ден – не съм ли до тебе, аз знам –
ще усетиш, че всъщност си влюбена в мене.

ОНЯ ВЕК

Защо не сме отново ученици
във оня век – от митове скроен.
Отричан... И мечтан... И архаичен.
Век, в който младостта да е пред мен.
Три месеца да искам да ти кажа,
че ти – във ученическа манта -
си най-красивата в града ни. Даже –
за мен си най-красивата в света!
Да видя как очите ти ме пият,
когато плах докосна те с ръка,
във киното, където с тебе ние
мълчим като удавници в река.
А в нас да запулсира младостта ни.
През седмото небе да стори път,
когато с мен в квартирата останеш,
докато натегачите четат.
След пет целувки аз да те изпратя.
И цяла нощ да бъдеш в моя сън,
след който идва утрото, когато
за тебе ще изляза пак навън.
А днес – какво? Река във Интернета
от куп слова току ще потече.
Но друго е туптенето, което
усещам, щом държим се за ръце.
Не. Няма да сме вече ученици.
А оня век потъна в своя ров,
оплюван с Комунизма си, отричан.
Но век, във който имаше любов.

ЛЮТИ МИ

На Ивайло Балабанов

Люти ми, брате, глътката ракия.
А хапката мезе така горчи.
Дори нощта с най-верния комшия
по чашите се стеле с вкус тръпчив.

Боли ме, брате. Вътре в мен боли ме.
Ни песен се не ражда, нито стих.
А пяхме с теб за бъдеще незримо.
Сега аз сам мечтите си затрих.

И гледам те – и ти си тъжен, брате.
Угаснали са твоите очи.
Рогатият навярно ни изпрати
във време, във което се мълчи.

Бащите синовете си изстребват.
Не мога, брате. Пия – в мен гори.
Баташки дух и днеска ли ни следва?
Какво не правят пустите пари.

Богатият на бедния не вярва.
Народът мре – керванът си върви.
Във този век космичен, като брадва
ме блъска нещо страшно. В мен кърви.

Люти ми, брате, глътката ракия,
че виж я – от контейнера до нас
гризе сух хлебец пуста немотия.
И моли се на Бог с човешки глас.

НИША

Сред пъклената, сляпа суматоха,
аз, бродникът, намерих своя ниша.
Там свих се сред кумири и пройдоха
и своя най-невзрачен стих ви пиша.
Застанал там, сред всичките къшета
на минало и вяло настояще,
все гледам как бездомен вятър шета
и гладен по прозорците ни дращи.
Увърта се край Ботев и край Вазов,
просвирва край едно бесило свято.
А после се засилва на талази –
припява на Азис във голо лято.
И аз си мисля в моята ниша тиха –
назад или напред да се обърна,
че споменът нарочно го убиха,
а дявол светло бъдеше прегърна.
Звъня като звънче – така, сред нищо,
в ръката на един Васил Иванов.
Но там еhti камбана. Ето вижте –
ехти пред мен Ивайло Балабанов.
И нишата ми пълни се със смисъл.
Сред всичките къшета – моят ъгъл.
Дори и некадърно да съм писал –
аз знам, че за момент не съм се лъгал.
Тя, тясна е безпътната ми ниша.
Но щом край мен ечи звукът камбанен,
прегръщам те и в мене силно диша,
Българийо, духът ти незабравен.

ГОДИШЕН ДАНЪК ЗА БЕЗДУШИЕ

А Май ще ми е месец за тъги.
Наричам го от днес такъв да бъде.
С прегърбени и хилави дъги
над всичките ми чакани присъди.
През Май ужасно много ще вали,
до толкова, че всичко ще подгизне
с градушки, силен вятър и мъгли.
И може би през Май ще те настигна.
(Тъгата се живее до откат -
обратно на красивите Недели.
А ладията в Дантевия ад
през Май ще бъде изход за раздели.)
Съдете ме през Май, тояга – в гръб.
През Май ще плащам всичките си грешки.
Душата ми понася кол и ръб,
защото да грешиш е най-човешко.
През Май ужасно много ще боли.
Съгласна съм, дори не споря. Нищо...
Не ми е празно, докато вали -
бездушието плаща се годишно.

СКОТ

Такава смърт се носи до живот,
на плещите наместо връхна дреха.
Не, няма да ти кажа. Станах скот.
Каквото имах бавно ми го взеха.
Сега не давам нищо, пет пари,
по простата причина, че ги нямам.
Надеждите ли? Огън ги гори.
След тях по-зла и грозна ставам.
Но в този свят е чудно да си скот,
да пазиш половинката си риза,
да жънеш вяра в чуждия имот
и злото под ръка да ти е, близо.
Такава смърт не искам да съм аз.
Да бъда скот ужасно ме убива.
Ти хвърляй, Боже, аз оставам пас,
че още с камъни не съм те била.
Но има време, кой ще хвърли пръв
е само и единствено до сила.
Такава смърт живее се до кръв.
Аз нека бъда слаба и безкрила.
Аз нека бъда гола и сама.
И нека ветровете ме разкъсат.
И нека камъкът по моята глава
е ударът, след който ще възкръсна.

НЕБЕ ЗА ГОСТИ

Мразете ме, защото съм си аз.
Защото съм и луда, и прекрасна.
Защото пия дните си без глас.
И всъщност аз самата съм безгласна.
Мразете ме, защото след дъжда
оставам аз единствената суха.
И странно нямам никаква ръжда
и никаква поличба за разруха.
Мразете ме, защото моят свят
прилича на подаръче от Господ.
Дъгата ми си има осми цвят.
Небето ми е повече за гости.
Мразете ме, защото в този час
съм луда и прекрасна, и приличам
на онзи слънчев пясъчен компас,
със който през ръцете ви изтичам.

ЮДА СЕ СЪБЛЕЧЕ

Все някога земята ще се пръсне.
Началото на всичко има край.
Иисус повторно няма да възкръсне.
А Юда вече взе един медал.
И всеки ще затича към Голгота
с едничките си белези и рани.
Един ще коленичи пред живота.
А друг ще вземе, за да не остане.
И Раят ще се спусне по-надолу
с увисналите в себе си небета.
(През ада се върви, повярвай, соло
и ръбят страшно кръгли сепарета).
А Бог и дявол няма да се карат
за бройката. За всеки има място.
Понеже цял живот прекарах в ада
и горе ми се чини доста свястно.
Та както казах, краят наближава.
А Юда най-нахално се съблече.
Ще пробва пак, по-хладничко е в рая.
...

Предаде мен. Иисус го няма вече.

МЕН

Не се събуждай, не и тази зима.
Ще бъде дълга, мрачна и студена.
Сънувай ме бездомна и без име.
И точно в ляво плаха и ранена.
А аз ще дойда с птиците напролет,
когато ще сънуваш, че съм слънце.
И цялото небе ще бъде полет.
И цялата земя ще те прегърне.
И всичките треви ще са зелени.
И всичките дървета ще се раждат.
И всеки вятър, минал покрай мене,
ще утоли безкрайната си жажда.
И всичките вселени ще запеят,
измислили една безумна вечност.
Подир страха звездите ще изгреят
и тленното ще бъде безконечност.
Не се събуждай. Не и тази зима.
Във сънищата лесно се живее.
Където да погледнеш, все ме има.
Каквото да сънуваш, все е мене.

ИСКРИЦИ В АРХИТЕКТУРА НА МИСЪЛТА...

Началото на септември
е нос на залив...
пътуващ странник
в окоето на вселената.
Между страниците:
залезни къщи
с тавани от житни слънца.
За уморени –
изгубени от поглед зрънца,
бели гълъби
за дрехите на нощта.
В отворената страна на чардака –
същата жарава;
звезди,
които помнят.
До къде бях стигнал?
Книгата е заспала
и долу по земята е уютно меко.
Малки стъпчици
споделена гордост.
Не,
архитектура на мисълта.
Искрици,
с които вятърът пали
летни фенери...
Захладня
и планината е подала ръка
с топли езера.

СИМВОЛ НА ПОКРИВ

Побеляха годините -
преди градските часовници
да изоставят
мантията на миговете.
Магията
на пощенските гълъби,
дето нощуват
в топлината
на писмата.
Не, те са гирлянди.
Все още!
Никой не ги разбира:
полет са...
Отречени и самотни,
над цялата практичност
на хората.
Някои тебеширени
кръгове,
мисли
и отворени очи,
по кората на дърветата,
са упорития сбор -
остатък на въздушен знак.
Натежаха... клоните
и нощни орехи
сипят думи
в удар със земята.
Не трябва да четем поезията,
поне докато слънцето
се върне.
Като символ на покрив.

СТАРАТА КЪЩА Я СЪБОРИХА...

Забравих те!
На първи балкон
има празен стол.
Синият прожектор
е угаснал вулкан,
светлинна загуба
е погалена ръка.
Витае
илюзията,
че само актрисите
разбират поетите.
В програмата:
усещане,
извън думите,
като пеперуди
по парапета...
По време на пиеса.
После ще те поканя!
И ако ме познаеш,
по паважа ще видиш
каляска.
Конете са от театъра.
Нощта - от теб.
Не защото си муза.
Заради бялата линия.
Най-красивият бряг
на различието,
наметало,
което ще падне.
Старата къща
я събориха
и на завоя има луна.
Всичко останало е роля...
И... поклон!

ОКОЛО ГЕОМЕТРИЯ НА БОЖЕСТВЕННОСТТА

В избите на душите ни,
някои паяжинки
са просто милост.
Скрити съкровища,
сияния:
дълбоко,
толкова, че въздухът лудува
и сънища влизат с ухане
на черно странство -
налято в бели амфори
до тежки сводове,
около геометрия на божествеността.
Ръката ми е коралова чаша
за всички загуби -
щом най-близката:
с цвят на черна роза
е преляла града...
И дали залезът
я прегръща,
като споделена точица
или по небето жарта
се е помолила?
В опиянение,
на слизане по хълма...

ПОТЪВАШ...

Потъваш...

В езерото

с водни лилии,

към липсата на дъно.

Бисер си -

една от необходимите сълзи.

Запазеният замък

на лудуващите нимфи.

Ако потърся хората

ще бъде грешка.

Нали листата падат

от шума на поетите

и по пейките седят

мълчания.

Кой ще те открие?

После,

когато векът на овехтяването

остарее във великан

и босонога зората

налее от дълбочината

безкрайно синьо...

Навярно пустинята

ще бъде събрана

в украшение на жена.

Останалото е мечтано:

по нощните графити

и споменът,

че песъчинка е

избраната планета.

Сега е рано -

тайната е дума

и в стиховете има

реалистична тежест.

По напукания асфалт

цветята гледат въздушен кораб.

СРЕЩА В ШЕСТ

откъм претъпкания край на делника
когато слънцето се извалява над метрото
ведно с кънтежите
по хлъзгавия мрамор
когато от торбата съм изпразнила
задъхване от сто задачи
и се изръсват мисли на конфети
трохи от думи
уморени устни
с отпуснати ъгли
надниквам
там е още неотворена
в прозрачен целофан
традиционната ни среща
точно в шест
като подарък
опакован многократно

НЕ ОЩЕ, ХУБАВ ДЕН!

Не си отивай още, хубав ден!
Не още! Есента не закъснява!
Ела да пием по едно фрапе
край пълната със лодки Ариана!

Ела да се посмеем със смеха
на дечурлигата със колелата!
Ела на припек тука, а дъбът
ще ни замерва още с топъл вятър,

с отронени във яркожълт нюанс
листа, които искат да запазят
до другата година топлина
от сънчевите яркожълти пазви.

Не си обувай още, хубав ден,
на босо тежки есенни обувки!
Ела, седни под тентата. Смутен
те виждам как би искал ти да ме целунеш!

ПИСМО НА ПРОЗОРЕЦА

Оставям студа
да ти пише писмо по стъклата
във рамка с дантела от скреж.
Където завършва писмото
- следа от ръката
добавя със сдържан копнеж
една детелинка.
Безвреме разцъфва,
потичат от нея следи,
наоколо, скрежни, цветята се дръпват,
горещата мисъл за теб
ги топи.

ПИСМА ДО ДРУГИЯ КРАЙ НА СВЕТА

Разполагам само с думи.

Не с глас, с който тихо да ти говоря.

Не с ръце, с които да те докосна.

Не с коси, които да развея с примамливо движение.

Не с очи, с които да привлека погледа ти.

Не с устни, които да ти се прииска да целунеш.

Не с тяло, което да пожелаеш.

Разполагам само с думи.

НАЧАЛО В ЗРЕЛОСТТА

Започваме от края на началото –
изтръпнали все още от незнание,
когато ни е трудно да забравяме,
а няма за какво да си прощаваме.

Започваме от най-неудържимото,
най-трудно управляемото истинско.
Започваме от полета, от виното,
от цялото и неделимото.

Не са ни вече нужни всички дарове
с годините, които разпилявахме.
С готовност пренебрегваме етапите,
които прекосихме до съзряване.

А като златен диск се изтъргуваме -
два полуоблака, родили слънцето,
преди да залинеем, запрежураме,
В началото сме. Близко до отвъдното.

СТАРИЯТ ЧОВЕК

Един човечец, доста възрастен,
ме среща ведро всяка сутрин.
„Добър да е денят, госпожице!” –
ми пожелава. И съм будна.
Полека тръгва. Вятърът
отнема му последните минути,
а той стои, подпрял оградата
за среща с мен. И тази сутрин.
Но все по-малки стават крачките,
стопяват старите му кости...
той още прави път на мравките
и кани птиците на гости.
Поредна сутрин. Страшно празна
без стария човек на прага.
Навярно отпътувал е към залеза
с усмивка, леко, без да страда.
За мен оставил на оградата
една заръка. Всяка сутрин
аз да помахам там, от прага,
за да изпратя към живота
другого.

ЩЕ СТРЕЛЯМ

Дори да забележиш, че мълча,
дори да съм изплакала вселени,
дори и жадна, газейки вода,
да избода очите си зелени,
дори да ти призная, че умирах
в постелята на общите ни страсти,
че ключ под изтривалка не намирах
и, че „забравих що е щастие”...
Дори да ти разкажа, че ми счупи
един кошмар доброто огледало,
че малко свои, много други
са ме заместили изцяло
във най-отдалечено кътче
на най-непрежалимото във тебе...
Какво, ако на остро ръбче
съм закачила дрехата си вчера?
Така ще си вървят нещата –
един керван сред лаещите псета.
От мене... колкото остана
ще го захвърля... и ще стрелям.

ПЛАЧ

Плаче ми се, много ми се плаче.
Ще се разпадна между ветрове.
През мене пуска паяжина здрачът,
отровен смисъл мъката плете...
И ми се плаче, много ми се плаче.
Очите ми са кладенци за дъжд,
душата ми е боса и сираче
е зад завоя прекият ми път.
Вървя и плача. Нямо куче
завързано ме следва, със очи.
Небето от сълзите се продупчи
и изора във скулите бразди.
Така е. Плаче синевата.
И аз до кост изплакана, мълча.
Очаквам да се върне вятърът -
да изсуши поредната сълза.

ЮНИ Е

Аз съм твоя, пустинния вятър,
суховея със златната грива,
който гони горещия пясък
и засипва следи пакостливо.
Прекосява напърно душата ти
и те драще с безброй песъчинки,
после рови със пръсти косата,
но до теб не застава за снимка.
Той във тебе оставя пустини,
разпилява те трънно по дюни...
До бездомност ме търсиш с години,
да се върна. И пак да е юни.
Този месец, във който се раждаш,
аз забравям за тебе... и вея,
но във мене дъждът ти засажда
мисълта, че за тебе живея...

ИСТИНА

На лицето – красива усмивка,
вътре – червей гощава съседи.
Малка, пуста и мръсничка спирка,
до която си стигнал. Но трети.
До коя ли запусната сграда
те отвежда сърдечният ритъм,
в самотата на празните стаи
да откриеш дали ще те има.
На ръката – изгризани нокти
и изплюта горчилка. Без смисъл.
Мокри прашният дъжд и самотен,
стар чадър се разгръща умислен.
В тихо тъглче – сритани дрипи,
от кашон сътворена барака.
И да мислиш – колко да мислиш?
Зад вратата ти... клекнал е мракът...

ЗАВРЪЩАНЕ

В час съдбовен и лих
се завръщам окаяна.
Днес неистово тих
ме прегръща Балкана ми...

Вечност, дишаща в стих,
с шепа слънце изваяна –
тук от извори пих,
зидах кули от камъни,

лудо биле открих
в дири вълчи по хребета.
Пее вятърът, скрил

радост в пазва безвременна.
А дъждът лекокрил
спуска мантия ледена.

У ДОМА СЪМ

На В.

У дома съм. Бях белият гарван –
сред хиени и пилци безбожни.
В черна доба застивах тревожно,
а под лустрото зрееше рана.

Застоявах се, трескав, в олтара
на суровост и гордост нищожни.
Спорех с вятъра, стъкнал възможност,
да ме върже смирен, непокварен.

Полусляп и богат за двамина,
всеки грях изживях – безрезервно.
Тиня газех, вина изкласила,

но дойдох в мойто ложе последно.
У дома се завърнах – във Рила –
милослив, опростен и прогледнал.

ДАЛЕЧЕН ВРЪХ

/на родителите ми – с обич/

Вестявам се понякога за малко –
по мръкнало. Добрата дъщеря.
В заглъхнал дом безмълвно вяра дялкам,
че мога язви зли да изцера.

Какво ви нося? Стих или беля?
Корав комат и топлина за двама.
Преди да дам трохи, ще разведря
нощта със луннозвездна телеграма.

Градът ме смля в стипчива амалгама
от страст, ранени птици, ялов спам...
Завъдих челяд. Но имане нямам,
което пред смъртта си да раздам.

Небето имам само – Златно руно -
и връх далечен, слънцето целунал.

НАРЕЧИ МЕ „ЛЮБОВ“

Пепеляшка от сняг,
мраз във вени вдълбах.
Вихри облачни с бяг
главоломен - множах.

В самакитка смълчах
ледна скръб. Огнен змей,
ти ме сгряваш - с размах
на игрив суховеи.

Прегърни ме! Запей
своя слънчев хорал.
И лъчи разпилей -
пролет в зимния бал.

Съчини напев нов.
Наречи ме „Любов“!

НЕИЗМЕННО

На В.

Неизменно в деня ми се случва така:
ти ме пиеш на глътки, по малко
и прииждаш с любов, набраздена с тъга,
поразмесил стипчиво и сладко.

Стелеш в мен непокорство с перчем златоткан –
на страха и злините палачът.
Днес съм ручей, бях вчера припламващ вулкан,
но весден се загубвам във здрача.

И тогава нощта спуска смугли коси –
злонамерени. Сляпа притихвам.
Безнадежност сърцето с окови присви.
Но ти вейваш лазурна усмивка.

И престава отляво да никне печал –
там, където копнежност и жар си вдълбал.

Първолетя Маджарска

ПОЖЪЛТЯХА ЛИСТАТА

Пожълтяха листата, като златни павеа натрупани.
Навред къщи варосани са пуснали в плиткото котва.
Чистят своите комини с някоя паднала птица
и се готвят за зимата, на припек приседнали кротко.

А на пейките вѣн са се струпали старци и котки
и преживят деня, и препиват със столична водка.
А фонтанът се пени и избухват прозрачни фиданки,
и се спускат в коритото мраморно - кръговратно и кротко.

А нагоре-надолу забързани щурат се хората.
И дори да ги питаш - те едва ли ще ти отговорят.
А торбите се пълнят, а нозете от път натежават.
Тъпчат бавно асфалта, ритат камъче, пясък отгоре.

А в алеи, на сянка, прави опит да дремне тревата,
но крачетата детски вършеят наоколо - крехко и тънко.
А в реката е залезът – лови рибки червеноперки и златни.
Керемидите винени се оглеждат суетно и звънко.

Аз обичам да пия това залезно пенесто вино.
И да слушам щурците как пеят в нощта, аз обичам.
Да ме гледа небето с очите си влюбени сини,
след това на звездите пияните песни да сричам.

КАТО КАМЪК СИЗИФОВ

Като камък Сизифов далечен,
всеки ден се откъртва небето.
И го блъскам от сутрин до вечер,
чак от девет земи до десета.

И протърквам чифт яки обувки,
чифт чорапи тъкани съдирам.
А е малък денят и не стига.
И минутите яростно сбира...

А ръцете приличат на скелети,
само с жили и мускулни спазми.
Ято ангели в гнездо на скеле
се хихикат, шушукат и блазнят...

Не помагат за камъка там
и на тях им е тежко и стръмно.
Ти си сам, ти си яден и сам
и очакваш най-после да съмне.

Щом боли и тежи – все си сам
и наоколо вред няма никой.
Но напълниш ли джоба голям,
пак носа ти съзират и никнат.

Като гъби след дъжд те кръжат
и оркестъра мигом поръчват.
Все отровни са, но са върхът
и за миг не приличат на злъчни.

И е гладна, и жадна тайфата,
все се люшка наляво-надясно.
Не обича високи огради,
само вечери бурни и страстни.

Сутрин крачиш невидим, самин
и олющен от студ – куха стомна.
И забравяш къде е светът,
а светът е жесток и огромен.

Като камък Сизифов далечен,
всеки ден се откъртва небето.
И го блъскам от сутрин до вечер,
чак от девет земи до десета.

ПАСТОРАЛНО

Аз те моля, не бързай сега,
тихо утро – неясен мой спомен!
Нейде толкова гари блестят
под небе, от очакване – цяло.
Този свят има протичък ритъм
и е свит между два бели хълма -
бяло стадо и облаци бели –
сякаш миг, а говори – безкрая...

Този свят е години - безпътен
и мълчат архаичните гари...
Няма път, водещ толкоз нататък -
само вечна олющеност пари...

Светло утро – забравен ескиз
в тишината на влюбен Монмартр...

Просто свят – в утро ваян и чист -
в който толкоз отдавна... ни няма....

ПЛАТНО

На улицата - вечното платно –
ще се изпълва с шум, печал
и блясък...

защото те са още тук,
сега...

Минават по „Арбат“
и по „Царя“...
Отсядат само там,
където няма и ехо
от позната суета...

Най-вечните и тихи сенки -
от камък са...
и от поети...

...А музите извайва ги в Безкрая
отсянката на тяхната тъга.

Когато тъмният внезапен
писък разкъса тишината
на Града,

тогава ще преминат
вестникарите,
чиновникът,
тълпата и нощта...
После – красавиците,
ала никоя не ще
напомни с нищо Вечността,
защото музите
са само мигновение
от Сянката на тяхната тъга...

СЛЕД ХИЛЯДА МЕТЕЖНИ ГОДИНИ...

От хиляда метежни години
броди сянка на мъж и звучи
в самотата му тиха надежда:
да смири необята в приют...
Свободата във дом да превърне.
...И неясно след това да мълчат
знамената му в кроткия пристан
на реката, с извивките светли..
- скрита нежност на гъвкаво тяло... .
...и когато достигне до Нея,
след хиляда метежни години
и отпие от сладката радост –
да е чудо, което превръща
във дете уморения пътник...
.....

Приютява сънят... И изгряват
сутринта над реката развени
знамена - толкоз чисти и бели...

СЪН

Говори земята, говори
с гласа на сурови и нежни,
но нейни до вечност – поети.
...Умира в мъгливото утро,
във страшната лятна жарава,
...но помни, но помни отчаяно
съня с „белоцветните вишни”...

Последното нейно сражение
е някъде там посред залеза,
където започва и свършва
вълшебната алена песен

на някой, незнаен и тъмен,
след черните конници – тръпнал -
да може и днес да рисува
с последната песен сиротна
едно съвършено, изваяно,
изгубено нейде небе...

ЮЖНО

Съвършеният южен човек –
сам на себе си кей – не подрежда
страхове и умора – с надежда.
Не умее да се владее,
не умира, за да изгражда....

Той е сам - безграничен свят.
И танцува, за да живее.
Той е ничия светлина
от безкрайната нощна фиеста...

На терасата, там - на терасата,
е оставащото ни време,
келнер вечен и няма въпрос:
Колко ли „утре” ще мами „днес”?

Само той - разгърден до бяс –
ще танцува докрай
- да ги слее...

ПРЕПУСКАНЕТО

Препускането ме лиши от смисъл...
В такова темпо нищо няма цвят.
Събуждането идва като писък,
заспиването - като чакан бряг...
От утрото нахлува бързината -
на крак приемам обич и храна...
Не влизам никога във същината
на истинските, малките неща...
И всеки миг минава като вихър -
не го усещам в порива напред
към другите - да мога да ги стигна,
за да говорят хубаво за мен...
Надбягваме се... Има ли награда,
която да си струва след това?...

В зениците на стареца познавам,
една бездънна, тиха празнота...

ДОКОСНА МЕ

Усетих Те.

Докосна ме в мига,
когато много силно се надяхвах,
че мога над страха да полетя
и болката най-после да оставя...
Докосна надълбоко същността,
която се опитвах да прикрия...
И старата вмирисана вода
излях навън подобно на стихия...

Освободих закътани места
от напора на старата обида...

Под Твоята обичаща ръка
усетих, че тъгата си отива...

Докосна ме

и ето -

полетях...

От Твоя Дух ми даде
да отпия...

ТАЗИ ИСТИНА

Тази истина прави следи...
Чак до кръв ме продира. Жестоко!
Не е сън, както беше преди...
Не е мит. Тя отваря посока!
И не може да чака мига,
в който аз ще насиля съдбата.
Иска всичко докрай. И сега!
Безвъзвратно обръща душата.
Прекатурва излишни неща,
разпилява ненужните смисли
осветлява и фалш, и лъжа,
та сърцето съвсем да изчисти...

ДА СЕ СПАСЯ

Ръми в душата ми като на пролет,
когато раснат новите треви...

Усещам как пониква нова воля
в недрата й,

но...

истински боли!

Отекват стари истини с упорство.

Не си отиват просто ей така...

Владееха с години...

С вероломство.

Сега нападат чак до същността...

Та...

Всеки миг живея като в битка -

да бъда по-високо от греха,

от маските,

с които се прикривах,

от злобата,

обидата,

гнева...

Ръми в душата ми, защото искам

от тъмното си „аз” да се спася!!!

НЕ СЪМ СЕ ПРЕОБЛЯКЛА В ЧИСТИ МИСЛИ

Към Богородица

Не съм се преоблякла в чисти мисли.
Пред теб заставам с много тегота!
Не съумях сърцето да почистя
от болката,
обидата,
страха...
И идвам без подарък,
но с надежда
да ми протегнеш майчина ръка,
да ме нахраниш с необятна нежност,
да излекуваш болната душа...
За теб говорят много,
че умееш
да претвориш тъгата в красота,
в изсъхналата радост да посееш
най-плодните и силни семена...
Разказват как повеждаш към небето
дори и най-коравите сърца...
Откриваш любовта дори където
владеят само студ и празнота...
Та...
Ето ме и мене -
неуспяла
да се помоля както трябва досега...
На твоята закрила се надявам
по трудния си път към вечността!!!

АЗ СЪМ ВЪЛНАТА

Здравей, момче! Позна ли ме? Едва ли.
Аз всяка нощ присъствах в твоя сън
да будя спомените позаспали -
със птичи звук, а не със вражи гръм.

Пристигах ненатрапчива, но с тътен
оставях диря върху пясък лек.
Рисувах обичта си с щрих попътен
върху брега ти - ронещ се и мек.

Здравей, момче! Не ме позна! Защо ли
не скривам изненадата си пак?
Аз съм вълната, топла и безсолна,
изтрила надписа от тоя бряг.

АЗ МОГА!

Мога да бъда каквото поискаш:
кучка и кученце в твоя луд свят.
Маса, постеля, за ближния – риза,
свещ и тояга, за гладния – хляб.

Мога да бъда тъга и усмивка,
вино за жаден, за грешника – съд.
И да те скрия под своята завивка,
завет от вятъра, спирка сред път!

Мога да спретна от нищо театър,
да събера в куфар своя багаж.
До мълчаливия вечен приятел,
сам да почувстваш ти колко си ларж.

Мога да съм ти родител и майка.
Или до преданост верен съсед,
с който да гледаш среднощните чайки
и да споделяш един мироглед.

Мога... Но трябва ли? В туй е въпросът.
Искам от тебе фотон светлина,
с който да бъда богата, не просяк,
не изповедник, а просто жена.

ВЪВ РОЖЕНСКИЯ МОНАСТИР

Във Роженския манастир
лозница китна е заспала.
От виното ѝ става пир,
когато със студа начален
монаси честват Зарезан
и клонките ѝ те зарязват...
...Веднъж един монах пиян
надникнал скрито в женска пазва,
съзрял две гроздови зърна,
като зърната на памида.
Наказан бил след туй жена
с очите вече да не види.
И оттогава в тази шир
Бог греховете не прощава.
Във Роженския манастир,
попаднеш ли, те ослепява
вкусът на вино... От сълзи
очите ти са пресушени.
Божествените му лози
даряват виното червено,
което като еликсир
езика за греха възбужда.
Във Роженския манастир
отбий се, без да имаш нужда!

МЪЖКО ХОРО

Мъжко хоро подарява Марица,
съскат вълните, облечени в лед.
Тежко пристъпят мъжете в редица,
а тишината върви най-отпред.

Бели снежинки поръсват главите,
сякаш небето пресява брашно.
Тежки камбани звънят във гърдите -
стъпки и ритъм се сливат в едно.

Всеки от тях се стреми да намери
богоявленския сребърен кръст.
...И се отварят небесните двери
с нисък поклон пред човешкия ръст.

ПОЛУНОЩНО ПОЖЕЛАНИЕ

Мое мило, ранимо момче,
Еднорог, със звезда върху рога.
Бях напълно уверена, че
бих навлязла за тебе и в огън

и извадила феникс крилат.
Бих откъснала лотос сред бласто.
Бих пребродила целия свят,
за да стигна до теб по водата.

Мое зло, невъзможно момче!
Водолей, с делва вино в ръцете.
Сънна нишка луната тъче
над главите с тъга пъстроцветна.

И напомня, че този романс
от начало до край бе обречен.
Във живота едничкият шанс
идва само от стих неизречен.

Мое щуро и лудо - до грях!
Спомен-лъч в паметта ми прободен.
Аз в дванадесет си пожелах
да останеш до края свободен!

СЪБИРАМ СЕ...

Събирам се, вселената огромна
разстила път пред моите очи.
Събирам се, земята тъй чаровна
обгражда ме с невидими лъчи!

Събирам се - светулка във жарта
за нови танци през нощта се ражда.
Събирам се със огнени кълба,
изгаряща от непосилна жажда!

Събирам се, за кой ли път в нощта,
пробуждам се в събрана шепа нежност.
Събирам се - прашинка от света,
преплетена в дъга от кратка вечност!

ВИРТУАЛНО

Виртуален живот, виртуална надежда...
Виртуални приятели пишат писма,
виртуален светът отново подрежда
добре украсена виртуална съдба!

Животът подрежда пъзели разни -
хубави, пъстри, добри...
Виртуално пространство отново ни блазни
да тръгнем за срещи със сродни души!

Очи зачервени, глава натежала
от кратко пътуване в дългата нощ,
бързаш отново, сутринта приближава,
примирие сключваш с виртуалния вожд!

ТОГАВА...

Тогава, когато те спънат проблемите
и паднал си близко пред нечий крака,
когато изчезнат пред тебе дилемите
и някой забие кама във гърба...

Когато от болка в гърдите притиснати
чувстваш и тежест, и мрак.
Когато душите лъжливо усмихнати
изграждат пред тебе фалшивия праг!

Тогава, когато безпомощни мислите,
въртят се в главата и питат - защо?
Когато пред тебе изправи се нищото,
ти дух събери със сърце във едно!

И бавно, със сили последни вдигни се!
С усмивка сияйна отново тръгни!
За слънце и вятърен полъх хвани се!
Лети ти отново, отново твори!

ГОВОРЯ...

...с вятъра

Говоря с вятъра, с въздуха край мен
и се чувствам като нагрята с кислород,
готова за модел или отливка,
или пък съм вече като кривка!
Чертая модели, правя скици
и съм като в тесни ръкавици -
трудно дишам, въздухът не стига,
сякаш нещо в мене се издига...
Вятърът се носи пак със сила,
ураган в душата се извива.
Търкалят се сълзите ми - вулкани,
а лавата ме пари, и ме дави...
Говоря с вятъра, с въздуха край мен...

...с мълчанието,

слушам тишината...

Улавям в тишината звуци,
а те надвикват се без глас,
опитват се да се преборят
със светлината в този мрак!
В слънчев лъч впиват нокти
и се катерят по въже,
със сетни сили, зъби, с лакти -
борба на истински мъже!
Говоря с мълчанието,
слушам тишината...

...със снимките

Говоря със снимките, а те се усмихват:
разни моменти, различна среда,
най-близките хора пред мен са в момента,
топлят те мойта ранена душа!

Живея със снимките, спомени много,
щастливи моменти, безгрижни лица,
приятели, близки, колеги, семейство,
щастливка съм аз със тези неща!

Щастливка съм аз, с тези радости земни,
имам обичани, умни деца,
имам и Бог, и приятели верни,
проблемите нямат и малка следа!

Говоря със снимките,
а те се усмихват...

ЖИВОТЪТ МИ Е ГРАХОВО ЗЪРНО

В голямата космическа империя
животът ми е като златен прах,
пилеещ се в огромни измерения,
незнаещ чувството на страх!

Душата ми, космическа галактика,
убита от лъжлива свобода,
научила е даже математика,
но сметката невярна, често е една!

В голямата космическа империя,
животът ми е грахово зърно,
покълнало с безброй творения –
кълнове, закърмени с добро!

АВГУСТОВСКО АДАЖИО

А беше нощ... по мислите ни дращеше
едно тъй непредвидено желание.
Усещахме морето как ни праща
картини от безумства обещани.
Ръката ти се спусна по гръбнака ми,
а нотите в главите ни не спираха.
Китара нейде пя... или изплака.
Дали не бяха струните на лира?

От пръстите струеше нетърпение,
и смелост, и мъжествено безволие.
Очите ни блуждаеха, слепени
по кожата — настръхнали и голи.
Ти вкара непознато възприятие
по вените ми — тръпнещи до пръсване.
Ухаеше на случване и с лятно
целуване лицето ми поръси.

До късно изучавахме — по Дарвин —
дълбокото в първичния генезис.
На всичките твърдения бездарни
двурогата луна се бе изплезила.
А август се разстилаше — миражен —
по струните на твоята китара.
Ръцете ни, след нощното адажио,
до следващото лято ще изгарят...

ОТМИВАНЕ НА ЧУЖДО ВРЕМЕ

*„Раздялата и мен ме прави болна,
но той това не бива да го знае.“*

Анелия Гешева

Да беше ме видял онази нощ,
когато с ирис включих звездоброя.
Присветващият в тъмното разкош
напомняше, че свърши „вечно твоя“.
А лятото прежурияше жита.
Ръжта забрави кратките ни срещи.
Какво остана? — тъжна слепота
и спомен за началото на нещо...

Остана и целувченият вкус
по устните, допиващи кафето.
Дъждовни капки в тих ненужен блус
отмиха територии превзети.
Набързо, край подгизналия парк
крадахме чуждо време под гюрука.
Фонтаните не бяха „а ла Кларк“¹,
но тъй е — де го чукаш, де се пука!

Прикрих безследно погледа смирен —
изригнала внезапно вредна струя.
Достигне ли те, би останал с мен,
затуй прошепнах „сбогом“ — да не чуеш.
Банални бяхме с теб — жена и мъж,
изчерпани след мигове пикантни.
Забрава лепне в цъфналата ръж.
А споменът — по калните ти джанти...

1 „Фонтаните на Рая“ - Артър Кларк

КЛАДА МЕЖДУ КАШПИТЕ

*„Нека зад гърба ни да говорят –
целуни ме силно пред очите им!“*

Маргарита Петкова

За проклятие или молитва —
често вплитаме длани и пръсти.
Под балкона с кашпите си китни
тихомълком хазайка се кръсти.

И кръжат ми очите из стаята
като птици във клетка без изход.
Вместо праведно да се покаем,
с теб се давим във страсти неистови.

Като в клада — гръбнака ми крехък
приковаваш с гърди към стената.
Колко гвоздейни думи изрекохме?
Който може — то, моля! — да смята...

По следите ни клюки квартални
(с данък нулев во веки обложени)
си проточват въздългото тяло
и словесно жигосват ни кожата.

И се питам — тъй както изгаряме
в жарко лято, в казана на ада ли —
ще жадувам ли утре за Рая?
Ти прошепваш в ухото ми:
— Надали...

ЖЛЪЧЕН ПРИЗ

Тази стая е тясна за мен. Не побира мечтите ми.
През стените не виждам дъгата, не чувам прибоя.
Днес ще тръгна внезапно, не идвай след мене. Честито! -
за пердето от креп, безвъзвратно останало твое.

Двата лакътя стинат на масата в поза безизразна,
пренебрегнали моята тиха прегръдка за сбогом.
За поредната жлъч отривисто получихме приза,
но тежи ми наградата — с нея да крача не мога.

Няма време за тъжни молби и минути безумни.
Уморени чела и сърца разминаваме в мрака.
Даже столът проскърца, поел от товара на думите.
Още помни как в него — до съмнало — ти си ме чакал.

Но от днес ще е лесно — дори да изтропа вратата,
ще е вятър, полепващ по пантите думи неказани.
Ще отвориш, но даже да видиш следи по земята —
върховете от тях ще ти сочат единствено залеза...

ПЕРСЕИДЕН КОШМАР

Защо ми е да шепна куп желания
към нощните фалшиви персеиди —
препълна съм с мечти, които канят!
От мен зависи при кои ще ида!

Ще стигне ли животът ми за всички,
ще удържи ли тоз товар сърцето!
В мен слънчев лъч огря крилата птичи
и знаех, че съм в ятото приета.

Политнах! — и догонвах из простора
без дъх себеподобните хвъркати.
Разбирахме се с поглед. Не говорехме.
Отблъсквахме неслуки и проклетия.

Поравно беше всеки шанс раздаден —
до грам троха и светеща реклама.
И гукахме в сезона на плеядите,
тъй сякаш че куршумите ги няма...

Унасях се в преследване на шанса си.
Заспивах, заслепена от неона.
След туй се будех...
вятърът разнасяше
из облаците пликчета найлонови.

ВСЕЛЕНСКА ВЪРТЕЛЕЖКА

Ходя по земята,
гледам към небето,
дишам между Севера и Юга.
Споря с тъмнината,
вярвам в нещо светло,
будя се в немилост и в заслуга.
С мравката робувам,
властвам до орлите,
сея благородство на кошута,
мечешки сънувам,
мед роя с пчелите,
като сова в мъдрото се лутам.
Сянка на дърво съм,
ръся дъх на цвете...
моя орис кратка и човешка...
Ден и нощ – какво са,
щом звезди не светят
в чудната вселенска въртележка?!...

ПЕСЕН ЗА НАЧАЛОТО

Всеки има своето начало –
миг на първа стъпка, порив пръв,
извор чист, от който е запяла
на сърцето огнената кръв.

Бури са прекършвали ръцете,
ветри са отнасяли гласа,
нищо, пак началото ще свети,
знаци ще чертае над света.

Спираш да отпиеш сила бяла...
Бди онази паметна любов,
дето стръмен път е очертала,
да вървиш по него с благослов.

Имаш ли начало, имаш слава!
Нещо, над което да градиш,
плод ли ще береш или забрава –
всичко твойт избор ще реши.

Връщай се при своето начало,
вей го като знаме, риск, мечта,
там, при него, времето е спряло,
но в духа му пее вечността.

КАМЪЧЕ

Както се разхождах край реката,
камъче ме спъна по земята,
скарах му се, гневно го преметнах:
в хладната вода ликът му светна.

То с човешки глас ми проговори,
даже ми благодари! Защо ли?

„Хей, човече, колко съм щастливо –
други светове видях наживо.
Никога не бях, не бях летяло,
нито рибки чудни съм видяло.”

Камъчета хиляди проблясват...
Вечно са закотвени на място.
Просто трябва някой да ги вдигне,
за да могат някъде да стигнат.

Камъчето бързо се изгуби,
толкова се смя, че ме учуди,
кръгчета от смях се появиха,
после всичко ся се и... притихна.

Вече зная – камъкът с душа е,
дай му шанс света да опознае.

АКО ИСКАШ БОГ ДА ТЕ ОБИЧА,
трябва да го гледаш във очите,
нищо, че в сълзите ти се стичат
на безброй нещастия реките.

Като Йов смирявай всяка драма,
не осъждай, дълго не тъгувай,
отключи молитвите си в храма,
храма, който в тебе съществува.

Ако искаш Бог да те обича,
стъпвай по земя, но гледай горе!
Прошка докато от теб изтича,
храмът ще е винаги отворен.

ПОЕЗИЯ И ПРОЗА

В твоя живот съм поезия,
ти си за мен жива проза.
В тебе аз будя съмнения,
в мен ти пораждаш тревога.

Твоето синьо сияние
как прозаично ме стряска,
аз пък те гушвам с влияние
в най-поетичната ласка.

Ти си ми, скъпи, опората,
моя земя, моя проза,
аз съм ти цвете сред хората
и поетичност прахосвам...

Ти си ми няколко странички
с мъдри уроци, с поуки,
аз съм ти устрем без граници
в този живот – там и тука.

В проза живота си лееш ти,
а ми звучиш тъй лирично
и от очите ти парещи
няколко стиха изтичат.

Аз пък обърквам се в римите,
търся в лиричното разказ,
сменям крилете – ранимите -
с най-здравомислеща маска.

С теб сме поезия в прозата
или пък проза във рими,
щом сме улучили дозата,
значи сме... Ненараними.

ВИШНЕВ ЦВЯТ ЗАПЛАКА

Запролетя. На припек
старите премени на змиите
се сбраха на седянка
да надприказват зимата.
Къртиците пръстта пренаредиха.
От слепотата на тунелите
издигнаха набързо замъци
около сухите опашки на лопена,
от есента оставени на стража.
Над дворцовите кули мравки-войни
сигнални знамена развяха -
крила на майката-царица,
откъснати след брачния ѝ полет,
последен и единствен -
с безкрилието нов живот родила.
Нали е вече пролет!
Теменугите събуха
копринените си пантофи
в края на букака
под закачалката на смърча
и татуираха с иглите му
дъга по гниещите жълъди.
Слънцето със изумруд измъкна
жабешко зеленото
от папионката на кукуряка
и матира с него сънените пъпки.
Незнайно откъде, отнякъде
южно се подхлъзна вятърът
и над земята, пролетно облякла се,
от радост вишнев цвят заплака...

ПРОШКА

По Сирни заговезни грехове
тежат и срутват спомени, комини.
Зла, зимата напред-назад снове,
не дава никой - непростил и непростен, да я подмине.
Тогава слагам пак червения елек –
от мама плетен е и уроките плаши.
Пред нея острата му вълна се закле:
усетя ли в сърцето студ, с три ката топлина да ме опаше;
да ме боде, не поделя ли залъка с врабче,
когато то камбаната на локвите от глад забие,
или изгубена сред грижи и сръдни забравя, че
животът е менте и не спори без прошка и без благословия.
Макар бездумна да е мама, мисъл от невидим свят,
с искрица Божия душата ми отпуска.
Омеква всичко - мъката, коматът ми ръбат...
Безсилен е грехът да сложи пръст на гибелния спусък.
По Сирни заговезни огъня клада.
Прескачам го и на студа простила, със молитва.
Снегът топи се в млечна тишина и благодат.
В мен прошката от мама с пролетта пониква...

ПРАЗНОТАТА ЗВЪНИ

Скъп приятел замина.
Идват дни без лице.
Като в срутена мина
онзи газ ни гризе.

В тази липса-черупка
си се крием от нас.
Молим Бог да затрупа
празнотата от раз,

да ни стегне полека -
до последен предел.
В пръст погребяхме дреха.
Път Духът е поел

Светлината да стигне.
А за нас? – Ням порой.
Куп сълзи - като дига.
Питаш ме, кой бил той?

Правил вятърни хлопки.
От пиринч – новини.
А вестта днес е „болка”.
Чан сиротен звъни...

БРЕГОВЕ

Безсмислени са всички брегове,
ако няма те
кого отново да посрещат
и изпращат.
Очакването е къде-къде
по-страшно
от дългото помахване с ръка,
или с сълза, или и с двете
след лодката на любовта,
оставила следа на алигатор
по пясъчното ми сърце.

Моля те, море, залей си бреговете!
За миг не се разколебай!
Дори викът на гладен гларус
да ти се стори като трелите на славей
или на мидата самотна
нямото дишане
те приласкае да се кротнеш
в устните ѝ. Стига разстояния!

Моля те, море, залей си бреговете!
Остави ме да се нося леко – лека –
изплувал сал от водната ти раница,
а не трева, в очакване обречена се,
обрасла твоите самотни брегове –
трева-удавница.

МОНОЛОГ НА МАЛКИЯТ ПРИНЦ /по Екзюпери/

Походих доста. Стига ми това,
че вече ви познавам до присъда.
Отдавна сте пораснали деца,
със приказка, която ви излъга.
Светът е малък. Колкото една
до покрива щастлива, малка къща.
От много ум и малко суета
в парче от айсберг всеки се превръща.
Присънват ви се... хващате с ръка
звездите по звънтежа на парите.
Не е небе. Наметка е това
над царственото шествие на дните ви.
Заети сте. И толкова сами.
Самотното ви щастие ви стига.
Броите. Щом достигнете до три
човешката ви същност се разплита.
А малкото останало сърце –
стопява се. И островче остава.
Приятелството в нечий ръце
изгубва се подобно зрънце в плява.
Наситих се. Отивам си оттук.
Завръщам се на моята планета,
където тишината е със звук
на обич от разцъфнали лалета.

БЕЛИЯТ БРЯГ

По пътя, край реката, до града,
където и стадата са широки,
в зелено лъскава трева,
широкополи храсти и тополи
опъват шатри и мълчат
насред стъстеното си пладне.
Валяло е, а след това
беззъба суша ще ги грабне.
Водата пак ще се влече
с помътнен поглед на икона.
Върбите са протегнали ръце –
по-ниски, за да могат да се молят.
Неделята притихва на брега
и иска да говори със рибаря.
Подава му цигара. Не кълве –
водата е врата. Не се отваря.
По тънка стълба, по въже
от пясък, трескот и коприва
отпиват пладнето мъже –
не стига все – и си доливат.
Доливат. Жажда ги държи,
докато маранията ги прегръща.
Брегът е спомен за преди.
Неделя е, когато се завръщат.

ДЪЛБОКО НОЩЕМ

Отворен е прозорецът на лятото.
С отворени очи заспиват къщите.
Над тях се издължава светла сянката
на пътя млечен, който пак е същият.
По него преминават нощни звуци
и всеки е със котешка походка,
но ето че разливат тишината
и лягат във лагуната ѝ кротка.
Прозорецът е път безкрайно цветен
за сънища, които са череши.
И толкова очи са нарисувани,
че сякаш се завръщам отдалече.
И както се заглеждам – виждам лятото
как с тихите си стъпки преминава
край къщи и прозорци, но не бърза –
навярно точно тук му се остава.

ПОНЯКОГА

Сърцата ни понякога са слаби.
Понякога кръвта ни колеблива
съсирва в нас натрупан гняв на клади
и стресната започва да изстива.
Понякога не е поток спокоен
и лумва след отприщените вад
на чувствата, с които е устроен
животът ни и... често там ни дави.
Пренасяме безкрайните си грижи
улисани. Защото сме човеци.
Лъжлив кураж зарежда ни със сили
и често заслепява както свети...
Препъваме се с крачки колебливи
и падаме – безпомощни и слаби
в чаршафите на болничните зими,
където вее студ и... малко плаши...
Не сме железни. Границата тънка
чертае до където е предела.
Преминем ли я – стигаме отвънка,
а там ветрее мъртво акварелът.
Сърцата ни... Понякога напомнят
за себе си,

но твърде изморени
пропукват се – една чуплива стомна
изтичаща край сухите ни вени.

СТАРОТО ШКОЛО

Към ада ли е зинала вратата?

Към него пътят твърдо е постлан.
Тежат на място стъпала от камък,
потъват и от ниското кълнат.
С избодени очи и вече взрени
във нищо, от което ги боли,
прозорците отдавна са изтлели...
Уж гледат, ала някак настрани.
Къде ще ходи? Тука си остава,
в тревата с полудялата коса,
която го прегръща до премала.
И няма да го пусне и в смъртта.
Ще падне скоро покривът небесен,
случайно ако Господ тук се взре,
но все така, от работа унесен,
в далечните си пътища снове.
А тук е друм, по скоро е връвчица
по мярката на късия живот,
чорбица боб във шарена паница,
поръсена с горчиви капки пот.
Полека изтъня и се прокъса...
И пръснаха се зрелите зърна.
Където сварят – спряха се. Навъсен,
на тяхно място вятър глух се спря.
Учител е. Уроците му страшни
огласят с вой настръхналия двор.
Школото се смали. И се уплаши.
Заклучи се. И стана си затвор.
Къде да иде? Тука си остава.
Случайно – ако някой тук се спре –
не Господ,
него все го няма
в зида на своя плач да го подпре.

КОГАТО СПОМЕНИТЕ ПРОГОВОРЯТ...

Когато спомените проговорят,
започва миналото да възкръсва.
А щом албуми стари се отворят
и връзката с реалността прекъсва.

С крилата на едни от тях политааш,
докосваш пак с мечтите си небето.
А в дебрите на други дълго скитааш
сред преживелиците... в битието.

Но има и закотвени в сърцето,
които никога не избледняват.
Те винаги ни водят там, където...
дори и ветровете онемяват.

Изригват като истински вулкани,
а тътенът разстрелва тишината.
Със спомени от мъка изтъкани,
завръща се единствено... тъгата.

И САМО СПОМЕНЪТ ПРИ МЕН СЕ ВРЪЩА...

Дори да бях безсмъртен като Феб,
не бих желал да се превърнеш в спомен.
Аз исках винаги да бъда с теб
във този свят, потаен и огромен.

В албума гледам образа любим,
но знам, че вече няма да те има.
Освен... в един мираж недостижим
и в спомен за любов неповторима.

Миражът се разнася като дим
и само споменът при мен се връща,
че той остана цял и невредим
и вместо теб... отново ме прегръща.

КАКЪВ СИ БИЛ... ЗАЩО СИ БИЛ...

Човек прахосва твърде много време
във размисъл кога и как
по пътя за „оттатък“ ще поеме,
с последния за него влак.

От нас не всичко винаги зависи
какво ще става за напред.
Живей със ясна мисъл, че и ти си
от чакащите своя ред.

Това, което можеш - направи го,
но другите не подценявай.
Животът ни е писан без индиго,
затуй... с достойнство остарявай.

Единствено делата ти остават,
с живота щом си се простил.
По тях „останалите“ ще решават
какъв си бил... защо си бил.

ВЗАИМЕН РЕЗОНАНС

Не си мисли, че искам милостиня
с протегнатите си към теб ръце!
Не бъркай любовта ми с просякиня
и не жигосвай влюбено сърце!

Една любов е истинска тогава,
когато две сърца в едно туптят.
При нея липсва терминът забрава...
душите винаги в синхрон трептят.

Когато някой някого обича,
не чака той отсрещен реверанс,
а... чувството, което му прилича,
на нежен и взаимен резонанс.

СПАРТАНСКО

Дори да сгромолясва се небето,
дори и страшно да те заболи,
пак следвай на честта трасето
и никого за милост не моли!

Дори да няма светлина в тунела,
ти пак единствено напред върви!
Дори съдбата да те е проклела,
пак с гордо вдигната глава умри!

ЕДИН КЪМ ДРУГ

На Ст. Пенчева

Може в началото да е било
неудържимо привличане,
къса искра – светкавица
в два погледа блеснали.
Може да е имало
люта ревност и страх.
Може и в тяхната пролет
градоносни облаци да са били.
Но там някъде още цъфти,
от чужди погледи скътана,
оная захарнорозова ябълкова градина.
Боже, тая ябълка пак,
дето ги ръси и досега
с медоносен ябълков цвят!
Чай от мащерка още пият
с аромата на влюбено лято.
Един към друг още вървят,
ранени от това дълго обичане
и от Празника на чувството.

БЕЗДЪНИЕ

Ти си моето мъртво вълнение,
раздвижило най-дълбоките пластове
зад привидно и мрачно спокойствие.
Ти загребваш от моето дъно
мътилката, утаена до вчера.
Ти я вдигаш и разпиляваш
сред седефа на чистата пяна.
Ти забъркваш тъмна магия –
ловко, коварно, необратимо.
Уж ме въздигаш и носиш,
а с трясък така ме запращаш
чак до страшното, самотното дъно –
ти, моя мисъл бездънна...

ДЪЖД

Дъждът е най-големият самотник.
За да изплаче всичките сълзи,
той чука ту гневно, напористо,
ту плахо, предпазливо
по покривите на надеждите
и по стъклата на страха,
по жадните ни длани,
по устните, с които го улавяме.
Подгонва стъпките ни равни
до прагове за никъде.
И отчаян, и меланхоличен
не спира да вали...

СТАРИ КЪЩИ

Стари къщи.
Надвиснали стрехи
от спомени
ги крепят.
Тихи дворове,
позабравили
стъпки,
говор
и смях.

Стари къщи.
Нищо не зная за тях,
но ме теглят
със скритата си омая,
с гъстото си мълчание,
с толкова спомени –
не за нас.

Стари къщи,
не разкривайте
своите тайни...

Солени заливи ме приютяват,
разстилат есенни мъгли...
На дюните по пясъчните петолиния
флиртуват морските вълни.
Бродира пяната дантели бели
на укротени яростни води.
И с тихи вопли на подводни тайни
на лунната соната пригласят те сами...

ДА ДОСТИГНЕШ НАЙ-СТРЪМНАТА КОТА

В сънната утрин зора просветлява
на небосклона, забулил сред мрак
морно смълчания град. С птича врява
бодро пристъпва през градския праг

новият ден. Хоризонтът в искрящо
злато блести с ранобудни лъчи.
Съмва човешкият кошер, кипящ от
болни амбиции, страсти, мечти...

Падаме, ставаме... пак ни раняват...
В нощи безсънни отляво боли.
Трудно отсяваме жито от плява,
щом под езика обида горчи.

Тази е нашата лична Голгота,
но е и шанс да достигнеш до Бог,
стигнал онази, най-стръмната кота –
сам да се жертваш за друг от любов,

да превъзможваш до края си злото,
да се раздаваш без жал, устремен
зрънце по зрънце да сееш доброто,
за да осъмне светът променен.

НЕПРИКАЗНО ЗА ДВАМА

на Живка Митова и Иван Ненков

Животът не е приказка,
от мъка често хлябът ни горчи.
Стои, не мръдва тиквата,
а феята изпуснах от очи.

Но шанс не дава времето
за сълзи, драми, ни за суета.
Сами да яхнем стремето
на своята изменчива съдба.

Ти посвири с китарата,
а аз пък боб за двама ще сваря.
А любовта ни, старата,
да проговори вместо нас в нощта.

И тихичко да помълчим -
виж, горе греят ярко пак звезди.
Почти е приказка на Грим,
луната даже повече блести...

Животът не е приказка,
но нека я напишем с теб сами -
с едно начало приказно,
което двамата ще сътворим.

БУКЕТ ПЪСТРОЦВЕТЕН ЗА ТЕБЕ НАРЕКОХ

на мама

Букет пъстроцветен за теб днес набрах -
най-дъхави полски цветя ти наричах
и в китка ухання грижовно събрах
иглика и здравец край бяло кокиче.

Искри от небесния син необят
на лунна космична пътека загреба
и скъта най-китния пролетен цвят
с усмивка от слънчево утро за тебе.

Милувка ти прати тих пролетен дъжд,
със който небето погалва земята,
да бъде висока пак новата ръж
и щедро да са изкласили житата.

А слънце, което след морния ден
под ярка дъга на небесната арка,
търкулва към лятото диск позлатен,
обагри божури с целувка най-жарка.

Те греят с възторга на залез червен
сред буйна трева на зелени поляни
край горско усое под връх, устремен
към облаци пъстри - небесни кервани.

И всичките дарове - дар са за теб,
събрани в цветята на пъстър букет.

НЕЛОГИЧНО

Препускаш пак в измислена каляска,
нашепваш ми „билó каквото било”...
В душата ми е ледено мъртвило
и вият халите – досущ Аляска.

Спектакълът отдавна свърши вече,
за мене бе любов, за теб – играчка.
Каквото беше – беше. Ти го смачка.
Прибра си даже и палачът меча.

Стърчиш - отломък жалък, буренясал,
на любовта в порутената сграда.
За ангелите, паднали сред ада,
не е измислен лек дори и в НАСА.

Отрекох тебе, също и съдбата.
Върви си бързо, без да се обръщаш,
защото... май си нямам вяра. Всъщност -
очаквам твоите стъпки пред вратата.

ЩЕ ТЕ СТИГНА ПО ЗДРАЧ

Реплика към "Дует за единаци"
Илко Илиев - Поета

Ще те стигна по здрач. Не със стъпки. С онази
изтерзана душа единашка. Оврази,

черни бездни и кътища тайни ще стихнат,
щом отекне пречистен от болката стих. Не

ще замлъкне светът. Само обич нетленна
ще препусне по Млечния път към вселена

на онази красива копнежна нирвана
на душата скиталец. Мечта неживяна

ще те стигна по здрач. Ще поемем в безкрая.
Две души. Пребродили ада, не рая.

НАЙ–ДОБРОТО МИ
ПРОЛЕТНО СТИХОТВОРЕНИЕ

Стягат ме мислите.
Точно както нови обувки.
Потъмня ми душата.
Погрозня от преструвки.
Сви се като в утроба.
Като копче откъснато трака.
Тъмни думи – стара прокоба -
лунен камък в перата на сврака.
Светли плитки има луната
и изцъклени жълти очи,
рачешка ми черупката, Боже,
ти ме чуваш, небето мълчи . . .
Пролетни мълнии показалки
ми издраха до кръв небесата,
сини облаци, златни ключалки
време е да отворя вратата . . .

ЗАЩОТО СЕСТРА МИ Е СТРАХОТНА

Сестра ми ми изпрати дъжд,
страхотна книга - нещо за тъгата . . .
по Селинджър - със стръкче ръж,
на някого поникнало в душата.
Две детелини – всяка с пет листа -
зелени, като изгрев над Ямайка,
най-рачешкото в моята душа
е свито, като грешна запетайка.
На люляка – гигантска пеперуда
потрепват ѝ крилете треперушки
лицата на сестрите са икони,
които палят всички звездни крушки.

ЗА ГЛУХАРЧЕТО, КОЕТО...

Глухарчето, глухарчето е бебето на вятъра,
по златните му мигли през април
полепват дребни, тънички въздишки
тежат косите му, изцапани със мед
и избледняват – мънички небесни мишки.
По светлите квадрати на небето
застилат вишни облачни легла
най-светлоокият дали ще си замине
изгубил думите си във дъжда?
От всички трудни мисли и неща
/усмивка, залез, дребна рана,
хартиено хвърчило без крила/
на нокътя ми петънце остана
трошичка синя беше любовта...

ХУХЛЕНСКИ ИСТОРИИ

на Ивайло Балабанов

Той е мъдър. Говори полека. И меко.
Сякаш вади круши от мед. И е истински.
Той е човекът. Всъщност, просто поет.
Златни чайници сипят звезди, а небето
във мавруда си тъмен ги ръси.
На луната кубето блести, дребни капки
се целят в земята. Само облакът нещо се въси.
Той измисля най-нежните думи.
В някое старо сако къта мигове -
те ухаят на мента. И са страшно зелени.
Той умее да пише стихове. Страшно хубави.
Не като мене . . .

ЕЛЛАДА, ЕЛЛАДА...

След млечното сияние на узото
морето диша някак учестено,
чадърите са сламени момичета,
косите им във жълто оцветени.
А хоризонтът - тънък бял конец,
по който слънчогледите се гонят
притихва залезът - като врабец,
а слънчевите пити сълзи ронят.
Настигам рачета - какви деца -
зарити в капки златен пясък
преплитат рачешките си крака
и ги тревожи слънчевия блясък.
А аз съм мида. Проста. Без седеф.
Без блясък, перла и надежда.
Две песъчинки в лявата пета...
за мене някой тихо се навежда...

ЛИПОВ ЦВЯТ

Един липов цвят - едно слънце в ръката
и цял един свят в изумруден обков,
изгрява възторжен, макар и за кратко,
с лице на жена, с аромат на любов...

Откъснах го – жалко. Сега ще угасне
и спомен дъждовен над мен ще вали
до другата пролет, когато отново
в окото на Бога ще цъфнат липи.

ЛЯТНА БУРЯ

Нахлуваш ненадейно, Лятна Буря.
Листа разкъсваш.
Чупиш крехки клони.
Стъблото ми засипваш със градушка,
обгръщаш го неистово с вихрушка.
Желаеш с теб да отлети. Нали?

Отдавна те познавам, Лятна Буря.
Познавам твоя дяволски копнеж.
Навремето успя да ме отскубнеш
и ствола ми прекършен да захвърлиш
в бездънно, каменисто дефиле.

Но днес не ще успееш. Не!
Днес корените ми са здрави,
дълбоко впити в мраморната гръд
на Майката-Земя
и Тя ме пази,
а пък ти –
ще си отидеш с гръм и трясък,
Лятна Буря.

ЗЕМЯ ЗА ДВАМА

Мъка в пъкъла? -

Боже! Разкош!

Като нож, посред нощ – разголена...

- Бързо в ъгъла?

- Може – за грош.

Ама нямам... и чакам Коледа.

Стая в Рая ли? -

Дявол с тамян.

Не желая наслада с Вярата.

Сам след края си? –

Баста! Аман!

Ще направя земя за двама.

СЪДЪРЖАНИЕ

Александър Калчев

На София - с любов	3
Безсилие	5
Понякога.....	6
Признание на Алепу.....	7

Ани Стайкова – Иванова

Небесен олтар	8
Залязващи комети.....	9
В залеза на любовта	10
Мъжете и ти	11
Окрилена.....	12

Анна Попова

Копнеж по всемирната хармония	13
Хоризонтът	14
Като Алиса	15
Слънцето и Малкият принц	16
Размисли в нощта.....	17

Бианка Габровска

Адът на лятото	18
Какво е лятото.....	19
Децата.....	20
Неслучайна случайност.....	21

Божидара Димова

Сезони.....	22
-------------	----

Лято	23
*** /Гълъбите като циганите/	24
Случайното докосване	25

Божидарка Божинова

Ако нощта реши да ме напусне.....	26
Не искам тъжен сняг	27
Студът е гол	28
Упорито небе	29
Вкус на живот.....	30

Валерия Тодорова

Пътепис	31
Следи	32

Веселка Василева

*** /Не унивай, море.../	33
За селото с прегърбени чардаци.....	34
Вишни не цъфтят	35
Есента е лудост.....	36

Галена Воротинцева

Писмо до моя човек.....	37
Границите	39
Крайморие	40
Без заглавие	41
Егоистично.....	42

Геолина Стефанова

Рапсодия в бяло	43
Избуява край зида коприва	44
Само дъжд, студ и скука.....	46

Преди да спрат да ни очакват.....	47
В сезона на далиите	48

Гълъбина Митева

Риза от коприва	49
Чисто луда.....	50
Река. А знае да обича	51
Невъзможност	52
Истинска и гола	53

Димитър Никифоров

Невинен	54
Живея в синора на този свят.....	55
Пътуване към Итака.....	56
Да разлаеш кучетата	57
Еретично	58

Донка Чолакова

Safe Paris.....	59
В пролетното утро	60
Летен дъжд.....	61
Есен.....	62

Дора Трифонова

Не убивай луната.....	63
Вятър	64
Влюбена луна.....	65
Не бягай от мен.....	66
Обичай ме такава	67

Елена Биларева

Рицарско.....	68
Соната за пиано и едно сърце.....	69
Лудостта на един кактус.....	70
Измислен.....	71
Избор.....	72

Ивайло Занов

От жълтия прозорец на октомври.....	73
Задъхвам се.....	74
Вали!.....	75
Аз като пепел изгорях.....	76
Прочети небето.....	77

Иван Христов

Лунната соната.....	78
Завръщане.....	79
Такава чудна синева.....	80
Рано на път.....	81
Сливен.....	82

Илияна Каракочева /Ина Крейн/

Между.....	83
Терлиците на баба.....	84
Революция.....	85
Камъче в обувката.....	86
Чуй, Любов!.....	87

Ирена Бочева

Отвъд пределите.....	88
----------------------	----

Ирена Панкева

Преди Тайната вечеря	91
Орис	92
Спазване на табу.....	94
Молебен за слънце	95
Погани дни	96

Йордан Пеев

Кладенец.....	97
Дърво.....	98
Разминаване	99
Кафе.....	102

Камелия Виденова

Зора.....	103
През теб видях	104
По мъжки	105
Стрък душа	106

Касиана Йоани

Бродирам стих по изворна вода	107
Циганско слънце с лице на месия	108
Небесни коне.....	109
Миражно	110
Рубаи	111

Костадин Боянов

Галунината сабя	112
Самодивското дърво	114

Лариса Ангелова

Раковина	117
Песъчинки.....	118
Летен капан.....	119

Лиляна Чолакова

Дъжд.....	120
Ако не те срещна никога	121
След залеза.....	122
Сълза	123
Животът е сцена.....	124

Любка Славова

Родопчанка.....	125
Пътища	126
Юлско лято.....	127
Есенна стрела	128
Пеперудата и пламъкът	129

Маргарита Дянкова

* * */ <i>Детството е волна птица/</i>	130
Старите книги	131
* * */ <i>Есента е тънка като струна/</i>	132
* * */ <i>Скрий в шепите си Коледата/</i>	133

Мариела Пидева

Спътнице стара, моя първа любов	134
За теб написах най-добрите стихове	135
Напред, напред	137
Тишина.....	138

Мария Иванова

Все нататък	139
Вричане в любов.....	140
Живот.....	141
Нежен силует.....	142
Мирис на щастие.....	143
Мила Велчева	
Реквием.....	144
Знам ли.....	145
Как бих могла да разкажа дъжда... ..	146
Незабравки	147
Една тъга, която си отива.....	148
Надка Минкова	
Обяснение в любов	149
***/ <i>Прошепнати думи</i> /	150
Нели Господинова	
Синя тъга	151
Суровият рибар	152
Пролетта на Ботичели.....	153
Гълъбите на терасата.....	154
Синтаксис.....	155
Никола Апостолов	
Колкото толкова	156
Животът с мен да се сбогува	157
Нощта на раздялата	158
На чаша райски ром	159
Ела, любов	160
Николай Дялков	
Булевард.....	161
Тишината ще стене	162
Оня век	163

Люти ми	164
Ниша	165
Николина Милева	
Годишен данък за бездушие.....	166
Скот	167
Небе за гости	168
Юда се съблече	169
Мен	170
Павлин Пушкарров	
Искрици в архитектура на мисълта... ..	171
Символ на покрив	172
Старата къща я събориха.....	173
Около геометрия на божествеността.....	174
Потъваш.	175
Павлина Андреева-Гатева	
среща в шест	176
Не още, хубав ден!.....	177
Писмо на прозореца	178
Писма до другия край на света.....	179
Начало в зрелостта	180
Петя Стефанова	
Старият човек	181
Ще стрелям	182
Плач	183
Юни е	184
Истина	185

Пламенка Чифлигарова

Завръщане.....	186
У дома съм	187
Далечен връх	188
Наречи ме „Любов“	189
Неизменно.....	190

Първолета Маджарска

Като камък Сизифов	191
Пожълтяха листата	193

Рашел Леви

Пасторално	194
Платно.....	195
След хиляда метежни години.....	196
Сън.....	197
Южно.....	198

Румяна Бакърджиева

Препускането	199
Докосна ме	200
Тази истина	201
Да се спася.....	202
Не съм се преоблякла в чисти мисли	203

Румяна Пелова

Аз съм вълната.....	204
Аз мога!	205
Във роженския манастир	206
Мъжко хоро.....	207
Полунощно пожелание	208

Стайка Должева—Пръмова

Събирам се.....	209
Виртуално	210
Тогава... ..	211
Животът ми е грахово зърно	212
Говоря.....	213

Станислава Немска

Августовско адажио	215
Отмиване на чуждо време	216
Клада между кашпите	217
Жлъчен приз.....	218
Персеиден кошмар.....	219

Татяна Йотова

Вселенска въртележка	220
Песен за началото.....	221
Камъче.....	222
Ако искаш Бог да те обича,.....	223
Поезия и проза.....	224

Тотка Савчева

Вишнев цвят заплака.....	225
Прошка	226
Празнотата звъни.....	227
Брегове.....	228

Христина Борисова

Монолог на малкият принц.....	229
Белият бряг	230

Дълбоко нощем.....	231
Понякога.....	232
Старото школо.....	233

Христо Запрянов

Когато спомените проговорят... ..	234
И само споменът при мен се връща... ..	235
Какъв си бил... защо си бил... ..	236
Взаимен резонанс.....	237
Спартанско	238

Цветана Качерилска

Един към друг	239
Бездъние	240
Дъжд.....	241
Стари къщи.....	242
***/ <i>Солени заливи ме приютяват/</i>	243

Цветелина Йорданова

Да достигнеш най-стръмната кота	244
Неприказно за двама	245
Букет пъстроцветен за тебе нарекох.....	246
Нелогично	247
Ще те стигна по здрач	248

Юлиана Атанасова

Най – доброто ми пролетно стихотворение	249
Защото, сестра ми е страхотна.....	250
За глухарчето, което	251
Хухленски истории	252

Ελλάδα, Ελλάδα... 253

Яким Иванов

Липов Цвят 254

Лятна буря 255

Земя за двама..... 256

Фондация „Буквите“ е специализирана в издаване на български автори. Ние сме едно от малкото издателства, които издават първи книги на автори.

Предлагаме целия процес по издаването на една книга - редактиране, коригиране, печат, разпространение по книжарници.

За 12 години съществуване на Фондацията сме сформирали общност от хора, интересувачи се от българска литература.

Чрез нашите сайтове и фейсбук страници Вашата книга лесно може да получи известност. Предлагаме консултации и рекламни стратегии, при желание от Ваша страна,

Фондация „Буквите“ организира постоянно премиери и базари на нови книги. Поради ограниченията на съществуващата система за разпространение през книжарската мрежа, това е един от най-успешните начини за продажби на книги.

Съвместно с хартиените, усилено издаваме и електронни книги. Фондацията „Буквите“ е един от пионерите на пазара за е-книги. Издадените от нас книги, освен в нашия сайт **<http://e-knigi.eu>**, се предлагат и в Mtel.bg/ebooks, Globulbooks.bg, Biblio.bg, Helikon.bg, Myebook.bg, Books.bg и други.

Ние смятаме, че е-книгите са един от основните варианти за налагане на нови български автори, неиздавали книги досега.

Разполагаме и със собствена електронна книжарница - **Knigite.bg**, в която се продават само български книги, без конкуренцията на модерните преводни заглавия.

